

Giới thiệu Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc

Anh vì nhất thời mê muội mà tự tay đẩy vợ mình đến cái chết.

Thời khắc anh nhìn thấy cô trút hơi thở cuối cùng thì trái tim anh cũng chết theo. Ngày ngày nhìn đứa con trai của hai người lớn lên thiếu thốn tình thương của mẹ, trái tim anh lại đau đớn không nguôi. Anh nhận ra hận bản thân đã quá ngu xuẩn.

Năm năm trôi qua, trong một lần tham gia hôn lễ của một người bạn, anh đã vô tình gặp được một cô gái giống cô.

Con trai anh nhìn thấy cô, liền chạy đến phía cô và nói:

"Ba, Hàn nhi tìm thấy mẹ rồi"

Cô gái kia mỉm cười nhẹ nhàng, xoa đầu Hàn nhi nói:

"Bé cưng à, cô không phải là mẹ con"

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Một buổi chiều chủ nhật âm u. Những giọt mưa phùn, chềnh vênh không chạm đất như mang vào lòng người một nỗi niềm nặng tựa bàn thạch. Tại nghĩa trang thành phố, nơi có ngôi mộ nhỏ với bức di ảnh của một cô gái vừa tròn đôi mươi, cô mang trên môi một nụ cười ảm áp, như rót mật vào lòng người khác. Trước mộ cô là một chàng trai. Dáng người thẳng tắp, nhưng bóng lưng lại tịch mịch cô đơn, anh đứng im không động đậy. Mặc cho những hạt mưa đáp lại trên mái tóc, bờ vai rộng của anh. So với tội lỗi mà anh gây ra cho cô, chịu đựng như thế này có là gì.

Một lúc sau trời đã ngớt hạt, một cậu bé khoảng 4 hay 5 tuổi, chạy ra ôm chân chàng trai. Cát giọng non nớt:

"Ba ơi! Hàn nhi muốn gặp mẹ."

Anh khẽ ôm con vào lòng trầm giọng nói:

"Hàn nhi! Chào mẹ đi."

Ánh mắt anh dán vào tấm ảnh mang đầy sự thống khổ bị thương, nặng nề cất giọng:

"Vợ! Anh dẫn con trai của chúng ta đến gặp em đây"

Cậu bé nghe ba nói vậy liền nhìn vào ngôi mộ. Nhìn thấy nụ cười ảm áp trong tấm hình, lòng cậu cũng ảm theo. Tiếng nói thánh thót nhẹ bổng của đứa con nít vang lên giữa không trung:

"Mẹ! Con là Hàn nhi. Hôm nay ba dẫn con đến gặp mẹ."

Nhìn con rồi nhìn vợ, ông trời đây là đang trừng phạt anh đúng không. Nếu có thể quay trở lại, nếu chuyện đó không xảy ra. Anh bây giờ đã có một gia đình hạnh phúc có vợ hiền con ngoan. Tại sao anh lại không biết trân trọng những thứ mình có lúc đó. Hạnh phúc này, do thượng đế ban cho anh vậy mà chính anh lại đập đổ hết tất cả. Để nỗi ám ảnh này theo anh đến hết cuộc đời. Dù cho có chết anh cũng không thể nào được cô tha thứ. Càng không thể tha thứ cho chính mình, nhìn con anh càng thấy mình đầy tội lỗi. Việc duy nhất, bây giờ anh có thể làm để bù đắp cho Hàn nhi, nuôi nấng nó lên người, chăm sóc tốt cho con để cô dù ở nơi nào cũng vẫn yên tâm.

Tà dương đã dần dần hạ xuống nơi góc trời. Anh cúi người xoa nhẹ đầu con, trầm giọng bảo:

"Đề hôm khác ba dẫn con đến gặp mẹ tiếp. Giờ mình về thôi. Chào mẹ một tiếng đi con."

Cậu bé ngoan ngoãn gật đầu. Chát giọng trong trẻo lại vang lên:

"Tạm biệt mẹ! Hôm khác con đến chơi với người."

Cậu bé nói xong ngược lên nhìn ba. Thấy ba vẫn còn nhìn mẹ nên cậu im lặng đứng một bên, khẽ nắm tay ba như an ủi. Anh nhìn người con gái trong hình lần nữa. Vuốt nhẹ di ảnh của cô, anh cất giọng trầm ảm:

"Hôm khác anh lại dẫn con đến gặp em. Vợ! anh về đây."

Anh đứng dậy nắm tay con rồi đi. Khi bóng lưng hai người, khuất sau cổng nghĩa trang. Một cô gái bước ra đứng ngay ngôi mộ đó. Nhìn theo hướng ô tô bằng đôi mắt nhu tình sâu đậm,cô thầm nghĩ:

"Hãy chờ em. Sau khi làm xong tất cả em sẽ quay lại tìm hai người.Hàn nhi,Tử Dạ đợi em"

~còn tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Khi Lục Tử Dạ và Hàn nhi về đến Lục gia thì đã tối đen,bước vào nhà thấy di Châu đang đứng bên ngoài cửa bếp,còn bên trong bếp vang lên tiếng của một cô gái:

"Di Châu,tôi nghe thấy tiếng xe.Tử Dạ và Hàn nhi về rồi sao?"

Nghe giọng này đối với cha con anh là thực sự quen thuộc.Năm năm nay, ngày nào cô ta cũng đến Lục gia kiếm đủ có để đến.Lúc đầu, Lục Tử Dạ không cho đến nhưng Lam Thi cứ đến rồi làm ầm lên bây giờ anh kệ cô ta không nói gì nữa.Lục Hàn cũng ghét rất ghét Lam Thi,vì cô ta lúc nào cũng tự nhận mình là nữ chủ nhân Lục gia.Nhưng thằng bé biết, trong lòng ba nó thì chỉ có Mộ Vân-mẹ nó mới là nữ chủ nhân của Lục gia mà thôi.Lục Hàn bị bỏ chạy vào ôm di Châu:

"Di Châu! Con vừa đi thăm mộ mẹ con về."

Di Châu thấy một cục bông nhỏ lao vào lòng,liền ôm Lục Hàn vào lòng,âu yếm lên tiếng:

"Thế là Hàn nhi được gặp mẹ như mơ ước rồi nhé."

Lục Tử Dạ bước vào trong mắt nhận nhạ nhu tình.Anh lên tiếng nói với Lục Hàn:

"Hàn nhi vừa đi về, chưa thay quần áo mà đã ôm di Châu."

Di Châu nghe giọng của Lục Tử Dạ liền cúi chào:

"Cậu chủ,người đã về."

Lục Tử Dạ gật đầu hỏi:

"Cô ta lại đến?"

Di Châu gật đầu:

"Xin lỗi cậu chủ.Tôi không ngăn được."

Lục Tử Dạ lắc đầu nói:

"Không phải tại di.Mai đổi toàn bộ khóa là được.Chuyển sang khóa vân tay."

Di Châu cung kính:

"Vâng!Cậu chủ."

Lam Thu nghe tiếng Lục Tử Dạ,liền chạy ra:

"Tử Dạ, anh về rồi?"

Lục Tử Dạ lạnh lẽo nhìn cô ta nói:

"Tôi về hay đi liên quan gì đến cô?Từ bao giờ Lục gia thành cái chợ muốn đến là đến?"

Lam Thi run rẩy chưa bao giờ Lục Tử Dạ như vậy với cô,trước kia không nói gì mặc kệ cô ta.Nhưng bây giờ, lại thể hiện như thế này cô có cảm giác không ổn.Lục Tử Dạ kéo Lục Hàn lên tầng,để lại câu nói cho di Châu:

"Nửa tiếng nữa tôi không muốn nhìn thấy người không muốn nhìn. Và dĩ nhiên bị chút đồ ăn cho Hàn nhi nó chưa ăn gì."

Di Châu "dạ" một tiếng, quay sang Lam Thi nói:

"Lam tiểu thư mời."

Lam Thi hậm hực bước ra tay nắm chặt lại:

"Lục Từ Dạ! tôi không tin không bước vào được Lục gia."

Tại một quán bar nằm trung tâm thành phố, trong căn phòng tổng thống. Một cô gái đi vào, hai tên bảo vệ canh cửa nhìn thấy cô gái liền cung kính:

"Trương tiểu thư."

Cô gái đó gật đầu, mở cửa bước vào. Đặt túi xách lên ghế. Một giọng nói vang lên từ phía gần cửa sổ:

"Vừa đi thăm chồng và đưa con trai của em sao?"

Mộ Vân cười nhạt:

"Có thể xem là như vậy."

Giọng cười lạnh lùng vang lên:

"Lục Từ Dạ đối với em như vậy mà em vẫn không quên được hắn sao?"

Mộ Vân bước đến quầy rượu rót một cốc rượu:

"Giống anh mãi không quên được Mạnh Lạc."

Người đàn ông đó vỗ tay, nói:

"Ví dụ rất hay."

Mộ Vân lại cất tiếng:

"Việc năm đó anh điều tra được gì chưa?"

Người đàn ông lại cất tiếng:

"Được chút ít. Anh sẽ cho em câu trả lời sớm nhất. À Phong có gửi cả thiệp mời cho em đó. Đi chứ?"

Mộ Vân mân mê miệng ly rượu, băng quơ đáp:

"Mời cả Từ Dạ?"

Người đàn ông lại đáp:

"Tất nhiên rồi. Bạn bè với nhau mà không mời thì không được."

Mộ Vân gật gù nói:

"Tiêu tổng đã mời và Thượng tổng lại lên tiếng như thế này. Em nào dám không đi."

"Ha ha..."

Người đàn ông bật cười. Rồi cả căn phòng chìm vào trong im lặng.

~còn tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Vừa bước đến công ty,Lục Tử Dạ nhìn thấy Tiêu Lãnh Phong ngồi ung dung trong văn phòng của mình,nói:

"Tiêu tổng không lo cho tiệc ở nhà.Lại chạy đến đây làm khách thế này?"

Lãnh Phong quay lại,thì thấy Lục Tử Dạ liền toe toét:

"Rảnh rồi đến thăm cậu.Cậu không tiếp tôi sao?"

Lục Tử Dạ ngồi xuống ghế,lắc đầu:

"Rất hân hạnh đón Tiêu tổng đến với Lục thị."

Lãnh Phong nhìn thần thái của Lục Tử Dạ liền lắc đầu:

"Đi bước nữa không anh bạn.Tôi thấy Hàn nhi cũng cần người chăm sóc rồi đó."

Nghe vậy mắt Lục Tử Dạ xẹt qua tia âm đạm,nhẹ lắc đầu:

"Tôi muốn ở vậy nuôi Hàn nhi.Tôi muốn dành quãng đời còn lại, để đền tội với cô ấy."

Mặt Lãnh Phong nở nụ cười quý dĩ, cậu ta gạt gù:

"Được rồi.Cuối tuần nhớ đến tiệc đầy tháng của con trai tôi đấy."

Lục Tử Dạ gạt đầu không đáp.Lãnh Phong bước ra,gửi đoạn hội thoại lúc nãy cho Mộ Vân:

"Nghe đi Mộ tiểu thư" kèm theo icon cười.

Bên kia Mộ Vân nhận được tin nhắn của Lãnh Phong,cô nghe xong đoạn hội thoại trong lòng dâng lên chua chát:

"Tử Dạ,anh không có lỗi.Em sẽ bắt họ trả giá."

Nhìn lịch,Mộ Vân gọi điện cho Thượng Hy:

"Thượng Hy,cuối tuần cùng em đến đám cưới của Lãnh Phong được chứ?"

Bên đầu dây bên kia,Thượng Hy bật cười:

"Ha ha,ai đã khiến Mộ tiểu thư thay đổi ý kiến thế này?"

Mộ Vân mỉm cười:

"Cái này anh phải hỏi Tiêu tổng rồi."

Thượng Hy bật cười:

"Anh cũng muốn đến đấy!"

Mộ Vân băng quơ hỏi:

"Vì Mạnh Lạc?"

Thượng Hy không trả lời chỉ ung dung nói:

"Thông minh quá không tốt đâu tiểu Vân."

Mộ Vân đáp:

"Chúng ta đến đấy vì cùng lý do thôi."

Bên kia lại một tràng cười của Thượng Hy.Sau khi gọi điện cho Thượng Hy,điện thoại của Mộ Vân lại vang lên.Nhìn màn hình là tên "Lam Thi".Mộ Vân cười lạnh nghĩ:

"Không đợi được mà phải cầu tôi sao?"

Rồi Mộ Vân nhận điện thoại:

"Alo"

Bên này Lam Thi nói luôn:

"Trương Huyền giúp tôi!"

Mộ Vân hỏi:

"Giúp cô? Chuyện gì?"

Lam Thi gấp gáp:

"Tôi bị Từ Dạ đuổi khỏi Lục gia mất rồi."

Mộ Vân cười lạnh nghĩ:

"Tất nhiên rồi. Cô nghĩ cô có tư cách gì mà vào Lục gia."

Nhưng ngoài mặt vẫn nói:

"Gặp nhau rồi kể tôi nghe."

Lam Thi liền đồng ý nói:

"Được nửa tiếng nữa ở chỗ cũ nhé."

Mộ Vân đồng ý.

~còn tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Mộ Vân được đổi họ tên thành Trương Huyền em họ của Như Ngọc. Mặc dù ban đầu có vài người thắc mắc với một Trương Huyền từ trên trời rơi xuống bỗng trở thành em họ của Như Ngọc, trong khi cô chỉ có một mình không họ hàng thân thích. Nhưng dưới sự che chở của Thượng Hy và Lãnh Phong, Mọi thắc mắc đều được gạt bỏ không còn, mặc dù vẫn có người thắc mắc nhưng dần không ai đề cập đến.

Mộ Vân bước vào trong quán cà phê, nhìn trong góc quán một cô gái ngồi đó. Mộ Vân cười lạnh bước vào, ngồi xuống:

"Cô đến lâu chưa?"

Lam Thi nhìn thấy Mộ Vân tới trong mắt sáng lên:

"Không không, tôi mới đến"

Lúc đầu nhìn thấy, thật sự làm cô ta hoảng vì vẻ ngoài này rất giống với Mộ Vân trước kia (=...=). Nhưng dần dần Lam Thi tin rằng Mộ Vân đã chết, vì hàng tháng Lục Từ Dạ và Lục Hân vẫn đi thăm mộ của Mộ Vân đều đều. Và Lam Thi đã cho điều tra thì năm đó Lục phu nhân-Mộ Vân đã qua đời. Nên cô ta rất yên tâm về điều đó. Lam Thi hỏi:

"Cô uống gì?"

Mộ Vân lắc đầu:

"Được rồi. Cô muốn nói gì nói đi?"

Lam Thi hấp tấp:

"Cô có cách nào giúp tôi được Lục Tử Dạ để ý không?"

Mộ Vân uống một chút nước trắng,nói:

"Nhiều thư Lam gia mà không làm gì được Lục tổng sao?"

Lam Thi lắc đầu:

"Bao nhiêu người muốn tôi để mắt đến còn không được.Còn anh ấy thì tránh tôi không xong."

Mộ Vân dừng dừng nói:

"Chuyện đó cũng không phải là khó khăn gì."

Lam Thi nghe vậy thì la lên:

"Giúp tôi đi Trương Huyền."

Vì cô ta la lên nên cả quán quay lại nhìn hai người. Thấy mọi người nhìn về phía này, Lam Thi ngại ngùng ngồi xuống,lấy tay che mặt lại.Mộ Vân nhìn cô ta như thế thì cười lạnh trong lòng,nghĩ:

"Cô thế này mà muốn đấu với tôi sao!"

Mộ Vân cất giọng nói:

"Giúp cô thì cũng rất đơn giản, nhưng đổi lại cô phải chia cho tôi 5% của Lam thị từ trong khoản 20% cô có.Sao được chứ?"

Nghe đến chia phần trăm của công ty,Lam Thi hơi lưỡng lự:

"Chia cổ phần sao?Chuyện này... Cho tôi suy nghĩ chút."

Mộ Vân băng quơ nói:

"Nhanh đi.Chỉ sợ là cô suy nghĩ xong thì Lục tổng lấy người khác rồi."

Đánh vào tâm lý người khác, là cách mà Mộ Vân sử dụng tốt nhất.Nghe thế Lam Thi quả quyết:

"Được!Tôi đồng ý với cô.Cô làm giấy chuyển nhượng đi,tôi ký."

Mộ Vân gật gù:

"Sáng mai giấy sẽ tới cô chỉ cần ký.Còn bây giờ quay lại chuyện của cô."

Lam Thi gật đầu và im lặng nghe Mộ Vân.Nhìn thấy Lam Thi rất nóng lòng muốn biết cô nói gì,nhưng Mộ Vân thì cứ từ từ chưa nói vội.Một lúc sau,Mộ Vân nhẹ nhàng lên tiếng:

"Rất đơn giản.Sao coi không ăn mặc,đi đứng,mọi thứ giống Mộ Vân?Không phải Lục tổng vẫn thương nhớ Mộ Vân sao?"

Lam Thi nửa nghi nửa ngờ,hỏi:

"Được chứ?"

Mộ Vân chắc chắn:

"Chúng ta đã là người trên một thuyền.Tôi lừa cô làm gì?"

Lam Thi gật đầu:

"Được rồi.Tôi nghe cô.Sáng mai hãy gửi hợp đồng chuyển nhượng cho tôi.Bây giờ tôi đi trước."

Mộ Vân gật đầu:

"Bye bye."

Nhìn con mồi đi xa Mộ Vân nhếch môi cười và nghĩ:

"Cô ta không biết Tử Dạ ghét nhất là thể thân sao chép hay sao?"

Rồi Mộ Vân gọi điện cho Thượng Hy:

"Thượng tổng à. Việc anh giao em làm xong rồi nhé."

Bên kia Thượng Hy nói:

"Nhanh hơn dự kiến nha."

Mộ Vân đáp:

"Em mà đã ra tay thì phải nhanh chứ. Sáng mai em lấy được cổ phần rồi. Còn lại giao cho anh."

Thượng Hy mỉm cười;

"Được, để cho anh. Về nghỉ ngơi mà vài hôm nữa gặp Từ Dạ và Hàn nhi."

Nhắc đến hai cái tên này trong mắt Mộ Vân nổi lên sự cô đơn:

"Được rồi, anh làm việc đi."

Mộ Vân cúp máy đi về biệt thự ven thành phố.

~còn tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tối khi Lục Từ Dạ trở về Lục gia, vừa bước vào phòng khách thì đã nghe tiếng khóc của Lục Hàn. Anh vội bước nhanh vào, nhìn thấy Lục Hàn đang nằm ở ghế sofa ngủ nhưng nước mắt thẳng bé thì cứ rơi. Nhìn con như vậy, anh vội vàng chạy đến ôm thẳng bé vào lòng vỗ về:

"Hàn nhi ngoan, ba đây đừng khóc."

Nghe thấy tiếng của Lục Từ Dạ thì thẳng bé dần thôi không khóc nữa. Lục Từ Dạ ôm Lục Hàn lên phòng của nó, đặt nó xuống giường đắp chăn cẩn thận cho thẳng bé rồi anh xuống dưới nhà. Xuống tới nơi thì nghe dì Châu thông báo:

"Thưa cậu chủ, toàn bộ cửa đã được thay lại."

Lục Từ Dạ gật đầu nói:

"Sao đi không để Hàn nhi lên phòng nằm? Lúc này tôi về thấy nó nằm đây."

Dì Châu nghe vậy vội vàng đáp:

"Dạ thưa lúc tối tôi có kêu Hàn nhi lên phòng. Nhưng thẳng bé nói đợi cậu về. Rồi tôi bận bên ngoài nên không để ý. Xin cậu chủ thứ tội."

Lục Từ Dạ gật đầu:

"Được rồi, lần sau dì chú ý hơn. Nó còn nhỏ đừng để nó thức khuya. Dì lên nghỉ ngơi đi."

Dì Châu cung kính:

"Vâng thưa cậu chủ."

Rồi dì Châu quay lên phòng, còn lại một mình ở dưới nhà Lục Từ Dạ mệt mỏi ngồi tựa vào ghế, mấy hôm nay thật sự là anh rất mệt. Công ty đủ việc về nhà thì phải lo cho Hàn nhi, vô tình nhìn thấy khung ảnh cưới của anh và Mộ Vân. Trên ảnh cô đang cười thật tươi tắn, nhìn nó làm anh lại nhớ cô:

"Vân nhi, bây giờ anh mới biết chăm sóc con không hề dễ chút nào. Sao em không ở lại cùng anh chăm sóc con chứ... Vân nhi anh nhớ em."

Trên khuôn mặt tiêu sái đó đã chảy những giọt nước mắt. Giọng nói khàn khàn vang lên:

"Em hận anh vậy sao? Ngay cả gặp anh trong mơ em cũng không muốn. Anh nhớ em đến muốn điên rồi."

Ở căn phòng tổng thống của khách sạn,tại cửa sổ sát sàn có một bóng người đang đứng đấy.Mấy hôm nay ngày nào Mộ Vân cũng gặp ác mộng hôm nay cũng không ngoại lệ.Mà chỉ có một giấc mơ, đó là cô ngã xuống ngay trước mặt Lục Tử Dạ và Lục Hàn. Cứ mơ đến đấy cô lại giật mình tỉnh dậy,người đầm đìa mồ hôi.Lúc này cô vừa ngâm mình trong nước nóng ra,trên người choàng cái áo tắm to che khuất cơ thể nhỏ bé của mình,tay cô cầm ly rượu vang đang đứng nhìn xuống dưới,về mặt suy tư:

"Không biết mấy hôm nay thời tiết thất thường,Hàn nhi có bị ốm gì không?Còn Tử Dạ thì có lo được cho thằng bé không?"

Mộ Vân thật sự lo lắng, không biết hai bố con có ổn hau không vì trước kia mọi thứ đều là do cô làm hết.Mãi suy nghĩ Mộ Vân cũng quên luôn chuyện cô gặp ác mộng,đang suy nghĩ thì điện thoại của cô vang lên.Là Thượng Hy gọi,cô bắt máy:

"Đêm hôm thế này Thượng tổng gọi em có việc gì thế?"

Thượng Hy lên tiếng:

"Em đang đâu đấy?Ra với anh một lát được không?"

Mộ Vân nghe âm thanh bên kia,nhăn mặt hỏi:

"Anh đang ở pub?Ang say sao?"

Thượng Hy không phải bác nói:

"Đúng rồi đó.Em mà không ra là anh ôm đại một em chân dài khác rồi qua đêm luôn."

Mộ Vân bước ra từ quần áo đáp:

"Câu này anh nói với Mạnh Lạc có vẻ hợp hơn."

Thượng Hy bật cười một nụ cười thật thê lương.Mộ Vân không nói gì thêm,cô cúp điện thoại và nhanh chóng đến nơi.Bước tới nơi thì trên bàn đã ngổn ngang mấy chai rượu cạn,trên ghế thì mấy nhò tiếp viên đang bám lấy Thượng Hy không tha. Thượng Hy thì đang nhắm mắt lại,Mộ Vân bước vào cất tiếng:

"Xuống chỗ quản lý lấy tiền.Còn bây giờ thì ra ngoài."

Nhìn thấy Mộ Vân vào các cô gái kia cũng biết ý rồi khỏi Thượng Hy ra ngoài,lúc này Thượng Hy nhàn nhạt lên tiếng:

"Đến rồi sao?"

Mộ Vân ngồi xuống ghế:

"Còn hỏi?Nếu không phải tại anh thì em cũng chẳng đến làm gì."

Thượng Hy vào thẳng vấn đề:

"Có việc đề em làm đây."

Mộ Vân nghi hoặc nhìn Thượng Hy:

"Việc gì anh?"

Thượng Hy nhấp một ngụm rượu nói:

"Sau bữa tiệc nhà Lãnh Phong xong anh sẽ nói.Làm xong việc này em sẽ biết được chuyện năm đó."

Sau câu nói đó cả hai lâm vào trầm tư.

~còn tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tại nhà hàng năm sao của thành phố,tập trung rất nhiều nhân vật nổi tiếng của thành phố tại đây.Vì hôm nay là đầy tháng tiểu thiếu gia Tiêu gia,Mộ Vân đến từ sớm với tư cách là em gái của Như Ngọc nên cô lên thẳng trên phòng tổng thống của khách sạn.Nhân viên nhìn thấy Mộ Vân đều cúi chào:

"Trương Huyền tiểu thư."

Mộ Vân gật đầu:

"Chị Ngọc có trong phòng không?"

Nhân viên cúi đầu đáp:

"Dạ thưa,phu nhân và ông chủ đều ở bên trong với tiểu thiếu gia."

Mộ Vân gật đầu mở cửa bước vào,nhìn thấy một nhà ba người đang vui vẻ hạnh phúc.Làm cô nhớ tới bố con Lục Tử Dạ.Nghe tiếng mở cửa Lãnh Phong quay lại,thấy Mộ Vân bước vào liền trên cô:

"Cô em vợ thân ái của tôi đã đến."

Mộ Vân gạt Lãnh Phong qua một bên,liền đi đến chỗ Như Ngọc nói:

"Chị,em tới rồi."

Như Ngọc xem Mộ Vân như em gái ruột vì hai người chênh lệch nhau có một tuổi,nên Mộ Vân gọi Như Ngọc là chị.Như Ngọc giao con cho Lãnh Phong bước tới chỗ Mộ Vân cầm tay cô nói:

"Tôi là tốt rồi.Chị cứ sợ em không tới."

Mộ Vân mỉm cười:

"Chị và Tiêu tổng cứ vài hôm lại gọi cho em nhắc thì em quên sao được ạ."

Lãnh Phong băng quơ lên tiếng:

"Hôm nay tên tiểu tử Tử Dạ cũng đến."

Mộ Vân quay lại liếc Lãnh Phong:

"Lo bé Tiệp nhi đi."

Lãnh Phong cười cười không nói gì,Như Ngọc cũng biết chuyện đó nên đánh người Lãnh Phong nói:

"Anh bớt nói linh tinh đi nào."

Thấy vợ quát nên Lãnh Phong cũng không nói gì nữa.Như Ngọc ngại ngần nhìn Mộ Vân nói:

"Anh ý nói linh tinh em đừng đề ý."

Mộ Vân mỉm cười:

"Không sao ạ.Em xuống sảnh trước đây lát gặp lại chị."

Tại Lục gia,Lục Hàn hí hửng chạy xuống dưới nhà vì hôm nay thằng bé được đi chơi.Bước xuống nhà,Lục Tử Dạ đang ngồi đợi nó.Hôm nay, Lục Tử Dạ mặc bộ âu phục màu đen lịch lãm,Lục Hàn hôm nay cũng mặc bộ âu phục màu đen nhìn thằng bé là bản sao của Lục Tử Dạ.Dì Châu nhìn hai cha con Lục Tử Dạ bà lại thở dài:

"Thiếu phu nhân mà nhìn thấy hai người họ như thế này,thì chắc sẽ vui lắm."

Dì Châu ở Lục gia rất lâu rồi,bà rất quý Mộ Vân vì cô lúc ở đây rất tốt rất vui.Ngày trước bà vẫn hay nói chuyện với Mộ Vân,cô rất hay tâm sự với bà.Lúc nghe tin cô đã mất bà thật sự rất bị đá kích,bà không nghĩ rằng cô sẽ ra đi như vậy,giờ bà mong cô có thể phù hộ cho hai người mà cô yêu thương nhất thật mạnh khỏe.

Lục Tử Dạ nhìn thấy com trai đi xuống,liền cười với nó:

"Xong chưa con?"

Lục Hàn chạy xuống bên ba nó,miệng nhỏ bi bô:

"Dạ xong rồi thưa ba."

Lục Từ Dạ gật đầu, đứng dậy ôm thẳng bé ra xe, đi ngang qua đi Châu anh dừng lại:

"Đi ở nhà nếu không có việc gì thì đi nghỉ ngơi đi. Tôi và Hàn nhi sang Tiêu gia."

Di Châu đáp:

"Vâng, để tôi ra mở cửa cho cậu."

Nói rồi đi chạy ra mở cổng, vừa ra đến cổng thì thấy Lam Thi một thân đồ rực đang đứng đó. Di Châu nhú mày:

"Cô đến đây làm gì?"

Cô ta nhìn vào trong:

"Từ Dạ đâu?"

"Tôi ở đâu cũng phải hỏi ý cô sao?"

Một giọng lạnh lùng vang lên. Từ trong sân một to một bé bước ra. Lam Thi nhìn thấy Lục Từ Dạ bước ra liền ỏng eo:

"Từ Dạ à, anh cho em đi tới Tiêu gia cùng được không, em bị lỡ xe với mọi người ở nhà mất rồi."

Lục Hàn bi bô:

"Ba à, đừng nha. Cô ấy mà đi với chúng ta là đến đây chú Hy và chú Phong hiểu nhầm chúng ta đó. Hàn nhi không muốn đâu."

Lục Từ Dạ ôm thẳng bé ra xe:

"Đi thẳng ra 200m đây xe để cô bắt. Bây giờ tránh xa ra để ba con tôi đi."

Lam Thi hậm hực:

"Hừ anh được lắm."

Rồi quay đi, Lục Từ Dạ cũng không để ý cô ta. Lái xe đưa Lục Hàn đến Tiêu gia

~còn tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Chọn một góc yên tĩnh để đứng. Mộ Vân tay mân mê ly rượu mắt nhìn xung quanh. Cô mong có thể nhìn thấy Từ Dạ và Hàn nhi, bao nhiêu lần cô đã kiểm chế không chạy đến Lục gia gặp họ. Khi cô còn bên nước ngoài điều trị cô cũng vẫn nhớ hai người họ, nhưng từ khi về nước vô tình gặp lại hai cha con ở nghĩa trang thật sự là cô không kiểm chế được cảm xúc của mình. Mãi suy nghĩ cô không hề hay biết có người bên cạnh mình, mãi cho đến khi bên tai vang lên tiếng nói:

"Suy nghĩ gì mà đắm chiêu vậy?"

Nghe tiếng Thượng Hy, Mộ Vân giật mình quay lại:

"Thượng tổng, anh thật biết dọa người."

Thượng Hy tay cầm ly rượu, mắt nhìn xa xăm:

"Đề anh đoán. Em đang đợi Lục Từ Dạ và Lục Hàn. Đúng không?"

Mộ Vân không đồng ý cũng không phản đối:

"Em đã hiểu sao Thượng thị lại phát triển như hôm nay."

Thượng Hy nhấp một ngụm rượu đáp:

"Sao sánh bằng Lục tổng của em.Đứng đây nhé,anh ra chỗ Lục tổng."

Rồi Thượng Hy bước tới chỗ Lục Tử Dạ và Lục Hàn:

"Đến muộn nha."

Lục Hàn nhìn thấy Thượng Hy liền cúi đầu chào:

"Con chào chú Hy."

Thượng Hy xoa đầu Lục Hàn:

"Hàn nhi ngoan."

Lục Tử Dạ nhìn một lớn một nhỏ lên tiếng:

"Hai người làm tôi tưởng là hai người mới là cha con đó."

Lục Hàn nghe ba nói vậy liền nhảy lên ôm chân ba:

"Ba à,Hàn nhi thương ba hơn."

Thượng Hy nhún vai:

"Tớ có con trai nha.Không dám dành với Lục tổng."

Lục Tử Dạ bế con trai lên nói:

"Lãnh Phong đâu lên gặp hấn chút nào."

Thượng Hy chỉ lại chỗ Mộ Vân:

"Cánh cửa sau lưng Trương tiểu thư là lên chỗ vợ chồng Lãnh Phong."

Nhìn theo tay Thượng Hy,Lục Tử Dạ nhìn thấy cô gái đó có cảm giác rất quen thuộc.Lục Tử Dạ nhíu mày nhìn cô gái đó,quay lại hỏi Thượng Hy:

"Trương Huyền được cậu và Lãnh Phong bảo hộ là cô ta?"

Thượng Hy gật gù:

"Chính xác."

Lục Tử Dạ nhíu mày nhìn cô gái đó.,Lục Hàn kéo áo anh:

"Ba ơi,cho Hàn nhi lên chơi với em bé."

Lục Tử Dạ trầm ngâm giây lát rồi đáp:

"Đi ba đưa con lên. Thượng tổng lên cùng không? "

Thượng Hy lắc đầu nhìn ra cửa,nơi có một cô gái nhỏ tay dắt một cậu nhóc khoảng 3 tuổi bước vào,rồi Thượng Hy nói với Lục Tử Dạ:

"Tớ bận rồi."

Rồi Thượng Hy đi ra cửa,nhìn theo Thượng Hy tất nhiên anh hiểu cậu ta bận việc gì.Lục Tử Dạ bế Lục Hàn đi về hướng Thượng Hy chỉ,Lục Hàn thì vui vẻ vì lên thăm em bé,Lục Tử Dạ thì tò mò vì gặp cô gái mang tên Trương Huyền kia.

(Thượng Hy-Mạnh Lạc nằm trong bộ [Chú,người thật yêu nghiệt] của ta.Ai hứng thú với đôi này có thể tìm đọc.Cảm ơn)

Lục Tử Dạ không biết về cô gái tên Trương Huyền này,vì lúc cô ta xuất hiện là cách đây ba năm, lúc Lục Tử Dạ đang điên cuồng vì công việc để quên đi Mộ Vân.Bây giờ nhìn cô gái tên Trương Huyền này thật giống Mộ Vân,Lục Tử Dạ không biết phải tả cảm giác của mình như thế nào.

Lục Hàn như nhìn thấy điều gì đó,liền nhảy khỏi lòng Lục Tử Dạ chạy về phía cửa,Lục Tử Dạ thấy con trai chạy nhanh liền cất bước nhanh theo sau:

"Hàn nhi đi chậm thôi ngà bây giờ."

Lục Hàn nói với theo:

"Nhanh lên ba."

Rồi chạy thật nhanh về phía cửa, đến trước mặt cô gái thẳng bé tròn xoe mắt nhìn cô. Nó quay lại nói với ba nó:

"Ba à!"

Lúc này, Lục Tử Dạ cũng bước tới nơi, nhìn cô gái trước mặt thì anh cũng giật mình vì Trương Huyền thật giống Mộ Vân (=...=). Anh nhìn con trai:

"Ba đây. Sao thế?"

Nó chạy lại phía cô gái và nói với giọng vui mừng:

"Ba, Hàn nhi tìm thấy mẹ rồi!"

Cô gái kia mỉm cười nhẹ nhàng, xoa đầu Hàn nhi nói:

"Bé cưng à, cô không phải là mẹ con!"

Lục Tử Dạ thấy con trai làm phiền người khác liền cất giọng áy náy:

"Xin lỗi Trương tiểu thư, do cô giống vợ của tôi quá nên con tôi nhận lầm cô. Xin cô thứ tội."

Cô gái kia trả lời:

"Không sao. Người giống người là chuyện bình thường."

Rồi cô gái quay về chỗ ngồi của mình.

~còn tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Khi lên trên phòng chờ, Lục Tử Dạ dẫn Lục Hàn:

"Lát nữa gặp mọi người nhớ phải chào nghe chưa."

Lục Hàn hí hửng gật đầu:

"Dạ ba, con nhớ rồi. Ba dẫn con vào đi ba."

Lục Tử Dạ xoa đầu thẳng bé:

"Chúng ta vào."

Khi hai người bước vào, thì thấy cảnh một nhà ba người thật hạnh phúc. Lãnh Phong đang đùa nghịch với Tiệp nhi, Như Ngọc thì đang bế thẳng bé. Nhìn gia đình họ như vậy Lục Tử Dạ lại nhớ lúc Mộ Vân còn sống, khi Hàn nhi mới ra đời họ cũng từng hạnh phúc như vậy. Nhưng rồi vì quyền lực vì sắc đẹp anh đã đạp đổ nó, giết chết người con gái anh yêu, làm cho con trai anh mất đi tình yêu thương của mẹ. Nhìn xuống thấy trong mắt con trai nổi lên cô đơn nồng đượm, lòng anh lại thất lại. Lục Tử Dạ anh tự hứa với lòng sẽ dành cả đời còn lại của mình để bù đắp cho Hàn nhi và hối lỗi với Mộ Vân. Nghe tiếng động, Như Ngọc quay ra cửa nhìn ra thấy bố con Lục Tử Dạ đang đứng đây, cô kéo tay Lãnh Phong nhỏ giọng:

"Anh, Lục tổng và Hàn nhi đến kìa."

Lãnh Phong nhìn ra thì đúng vậy, liền mỉm cười:

"Đến rồi à, vào đi."

Lục Tử Dạ dẫn Hàn nhi vào dừng đứng đáp:

"Ai dám làm phiền gia đình cậu đang hạnh phúc."

Lãnh Phong ha ha cười, đi lại ghé:

"Lại đây ngồi, đứng đấy làm gì."

Lục Từ Dạ nói với Hàn nhi:

"Con lại chơi với em bé và cô Như Ngọc đi."

Hàn nhi hí hửng "ạ" một tiếng, rồi thằng bé chạy lại chỗ Như Ngọc chơi với Diệp nhi. Lục Từ Dạ nhìn con trai rồi đi lại ghé sofa ngồi với Lãnh Phong:

"Khách đến cũng đông rồi không xuống chào hỏi. Lại trốn trên này ầu ỹem Tiêu tổng làm vậy thật không được."

Lãnh Phong rót nước cho Lục Từ Dạ đưa cho y, nhắm một ngụm nước, thông thả đáp:

"Dưới đây có ba mẹ tôi rồi, tất nhiên là tôi phải tranh thủ lên với vợ con chứ."

Lục Từ Dạ không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn con trai đang chơi với Tiệp nhi. Lãnh Phong nhìn y đầy thâm ý rồi quay sang hỏi Như Ngọc:

"Tiểu Huyền đâu em?"

Như Ngọc đang chơi với hai đứa nhỏ nghe hỏi liền trả lời:

"Chắc con bé đi xuống dưới phụ ba mẹ tiếp khách rồi ạ."

Lãnh Phong gật đầu, nói:

"Con bé cũng là khách, đừng để con bé làm nhiều quá."

Như Ngọc mỉm cười, gật đầu. Lục Từ Dạ nghe vậy mân mê ly rượu hỏi:

"Trương Huyền, cái cô gái được cậu và Thượng Hy che chở, định đám thòi gian qua?"

Lãnh Phong cười, đáp:

"Đúng rồi. Không ngờ Lục tổng cũng để ý cô gái khác ngoài Mộ Vân sao?"

Lục Từ Dạ nghe thấy liền lắc đầu:

"Lúc này, Thượng tổng chỉ. Bây giờ thì Tiêu tổng nhắc đến. Nếu không biết thì thật phí phạm thòi gian qua Lục Từ Dạ tôi quản Lục thị mà."

Lãnh Phong cười ha hả:

"Đúng là con át chủ bài của Lục thị rất nhạy bén."

Lục Từ Dạ cười như có như không:

"Nếu nhạy bén thì chuyện năm đó đã không xảy ra."

Lãnh Phong biết ý tứ của y, liền vỗ vai nói:

"Nào hôm nay là ngày vui của Tiêu gia nha. Hôm khác tôi ôn chuyện cũ với cậu. Giờ thì, quà của con trai tôi đâu?"

Nghe vậy cả Như Ngọc và Hàn nhi bật cười, Lãnh Phong đúng là người đổi đề tài theo sự phức hắc của anh rất nhanh.

Lục Từ Dạ liếc y:

"Chỉ vậy là nhanh. Hàn nhi đưa quà cho cô Như Ngọc đi con."

Lục Hàn cười toe toét, lấy trong túi áo ra một cái hộp. Nó đưa cho Như Ngọc:

"Cô Như Ngọc, đây là quà Hàn nhi chọn cho em bé."

Như Ngọc mỉm cười với thằng bé:

"Cô thay mặt Tiệp nhi cảm ơn anh Lục Hàn."

Lục Hàn tươi cười đưa quà cho Như Ngọc. Lúc này, cửa phòng mở ra:

"Chị à, đến giờ rồi chúng ta xuống thôi."

Mọi người nhìn ra cửa thì thấy Mộ Vân bước vào với bộ váy dạ hội màu xanh da trời ngang gối, Lục Tử Dạ nhìn cô không chớp mắt. Lãnh Phong đứng lên:

"Được rồi, vợ chồng tôi xuống. Giao em vợ tôi cho cậu, hôm nay tôi không có thời gian quan tâm đến con bé."

Không đợi hai người phản ứng thì Lãnh Phong đưa Như Ngọc và Tiệp nhi ra ngoài, tiếng đóng cửa vang lên Mộ Vân nhăn mặt:

"Lãnh Phong, anh được lắm."

Lục Tử Dạ lạnh nhạt nhìn Mộ Vân:

"Cô không phiền khi đi với ba con tôi chứ?"

Mộ Vân bẹo má Lục Hàn, nói:

"Không ngại."

Lục Tử Dạ gật đầu rồi cả ba bước ra ngoài.

~còn tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Cả ba người bước xuống cũng là lúc tiệc bắt đầu, Lục Hàn nhìn xung quanh một lượt, cậu bé không như những đứa trẻ khác sẽ háo hức chạy nhảy. Cậu chỉ lặng lẽ nhìn xung quanh rồi đứng bên ba mình ngoan ngoãn. Mộ Vân nhìn con trai như vậy cô cũng yên tâm, Lục Tử Dạ rất biết dạy con trai.

Trương Huyền từ trước đến giờ chưa bao giờ xuất hiện trước công chúng, hôm nay lại xuất hiện cùng Lục Tử Dạ của Lục tổng. Mọi người đều biết Trương Huyền có hình dáng bên ngoài rất giống Mộ Vân-Lục phu nhân, nhưng mọi người cũng biết là Lục Tử Dạ chưa bao giờ để ý cô gái nào kể từ khi Mộ Vân qua đời. Hôm nay, nhìn hai người họ đi với nhau đã vậy còn có cả Lục Hàn, nếu không biết hai người họ không có gì thì chắc chắn bạn sẽ nghĩ là một gia đình hạnh phúc.

Lục Tử Dạ nhìn thấy mọi người cứ để ý đến ba người họ, anh liền nhỏ giọng nói với Mộ Vân:

"Trương tiểu thư, cô có thấy phiền khi mọi người cứ để ý chúng ta không?"

Mộ Vân lướt mắt qua một vòng, nhẹ cười:

"Không phiền. Nếu chúng ta không làm gì cả thì không cần lo phiền."

Có người bước đến chào cả hai:

"Chào Lục tổng, chào Trương tiểu thư."

Lục Tử Dạ và Mộ Vân đều gật đầu chào người kia. Lúc này, Tư Hàng thân cận của Thượng Hy bước vào. Hắn đi đến nói nhỏ vào tai Mộ Vân điều gì đó, Mộ Vân thì gật đầu. Sau khi Tư Hàng rời đi, Mộ Vân cũng lên tiếng:

"Chắc tôi và anh cũng nên chào nhau tại đây rồi. Thượng Hy vừa tìm tôi có chút việc."

Lục Tử Dạ ung dung gật đầu:

"Nếu cô bận thì cô cứ đi. Ba con tôi không làm phiền cô nữa."

Mộ Vân xoa đầu Lục Hàn:

"Tạm biệt con, khi nào cô dẫn con đi chơi được chứ?"

Lục Hàn gật đầu:

"Được ạ."

Mộ Vân mỉm cười rồi cô xoay lưng đi ra ngoài,ra chỗ vườn hoa của khách sạn cô nhìn thấy Thượng Hy đang uống rượu một mình tại đây.

Cô ngồi xuống bên cạnh châm cho mình một điếu thuốc lá,nhà khói ra,cô nhẹ giọng:

"Gặp con trai và vợ xong lại ra đây uống rượu một mình thế này?"

Thượng Hy cười như có như không,đáp:

"Cũng giống em gặp con trai và chồng xong cũng cầu cứu anh."

Mộ Vân nhà tiếp một vòng khói:

"Em nói rồi chúng ta giống nhau."

Thượng Hy gật đầu,tiếp:

"Nghỉ sớm đi mai lên đường làm nhiệm vụ cuối rồi còn về với gia đình."

Mộ Vân nhìn lên không trung hỏi:

"Địa điểm?"

Thượng Hy nhắm ngum rượu,nói:

"Bán đảo Long Sơn"

Mộ Vân dừng dừng:

"Nhiệm vụ cuối?"

Thượng Hy gật đầu chắc chắn:

"Phải.Hoàn thành xong nó em muốn đi đâu anh không cản."

Mộ Vân cười nhạt:

"Được em nhận."

Lúc này,bên ngoài khuôn viên của khách sạn một giọng đầy áy náy vang lên:

"Thành thật xin lỗi quý khách.Chúng tôi không thấy quý khách đang ở đây."

Một chất giọng trẻ con vang lên:

"Không có gì."

Nghe giọng quen quen,Mộ Vân đi ra thì nhìn thấy Lục Hàn đứng đấy.Thằng bé thấy cô nhìn nó,không như lúc này sẽ mỉm cười với cô,nó lạnh nhạt quay đi như không quen.Mộ Vân cảm thấy có điều gì đó không phải ở đây,thằng bé như kiểu đang giận cô thì phải?

Nói với Thượng Hy một tiếng,Mộ Vân liền đuổi theo Lục Hàn.Thằng bé đi ra ngoài khuôn viên khách sạn,ban đầu cô cũng có ý định gọi Lục Từ Dạ nhưng cô nghĩ bây giờ anh đang bận xã giao với những người khác rồi mà với thực lực của cô thì cô đủ khả năng bảo vệ thằng bé.

Một lúc sau,Mộ Vân thấy nó cứ ngồi trên băng ghế đá của công viên cúi mặt xuống đất không làm gì cả.Mộ Vân đi đến ngồi bên cạnh nó,nói:

"Con sao vậy Hàn nhỉ?"

Thằng bé ngược lên nhìn cô,rồi nó quay mặt đi:

"Không có gì? "

Mộ Vân nắm lấy tay nó,nói:

"Con giận mẹ?"

Lục Hàn giật tay mình ra,nó giận dữ nói:

"Cô không phải mẹ con,mẹ con mất rồi.Mẹ không bao giờ lừa con cả."

Nói xong nước mắt thằng bé cứ thế chảy ra,đằm đằm khuôn mặt nó.Mộ Vân thấy vậy xót xa,lau nước mắt nó:

"Hàn nhi ngoan,vì mẹ có chuyện nên phải giấu thân phận.Chứ mẹ không bao giờ lừa con cả."

Lục Hàn vẫn lắc đầu nói:

"Lúc này chính cô đã nhận không phải mẹ con."

Mộ Vân ôm thằng bé vào lòng:

"Mẹ xin lỗi,lúc này muốn tránh đi sự chú ý của ba con.Nên mẹ phải nói vậy.Không phải lúc đó con đã phối hợp với mẹ còn gì.Ngoan nào."

Lục Hàn ôm chặt cô:

"Con nhận ra mẹ từ hôm ở nghĩa trang cơ."

Mộ Vân hôn lên trán thằng bé:

"Thế sao bây giờ còn giả vờ giận mẹ?"

Lục Hàn không trả lời chỉ ôm chặt lấy Mộ Vân.

~còn tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9-2

Dưới mái vòm trên phòng chờ của khách sạn,Mộ Vân ôm Hàn nhi vào lòng:

"Sao con biết mẹ chưa chết?"

Hàn nhi mỉm cười với cô nói:

"Mẹ còn nhớ lần trước con và ba ra thăm mộ không?"

Mộ Vân gật đầu trêu mếu nhìn thằng bé:

"Nhớ chứ, lần đó là mẹ vừa có chút việc đi xa, cũng vừa trở về không nghĩ sẽ gặp hai ba con đang thăm mộ mẹ rồi."

Lục Hàn gật đầu,toe toét kể tiếp:

"Lúc đó,con nhìn thấy mẹ nhưng không biết nên con không có đề ý lắm.Cho đến khi con nhìn thấy ảnh của mẹ trên bia mộ,thì nhận ra mẹ."

Mộ Vân nhìn con trai,ngghiêm túc hỏi:

"Thế ba con có biết chuyện này hay không?"

Lục Hàn chặc chặc lắc đầu:

"Không nha,con chưa nói gì hết ý."

Mộ Vân thở phào nhẹ nhõm:

"Phù,con chưa được nói gì với ba con cho đến khi mẹ nó trước được chứ?"

Lục Hàn tròn xoe mắt nhìn Mộ Vân:

"Sao vậy ạ? Mẹ không muốn về với Hàn nhi hay sao?"

Nói đến đây mắt thằng bé ngân ngấn nước mắt, thấy vậy cô vội ôm con vào lòng:

"Ngoan nào Hàn nhi, mẹ rất muốn về với hai ba con chứ. Nhưng trước hết, mẹ phải hoàn thiện xong công việc đang dở dang đã. Khi hoàn thành xong mẹ sẽ về."

Lục Hàn nhìn mẹ nó với đôi mắt còn nước mắt và hơi ửng đỏ:

"Mẹ không lừa Hàn nhi chứ?"

Mộ Vân chắc chắn gật đầu:

"Đến lúc mẹ về thì con đừng có xua đuổi mẹ nhé?"

Lục Hàn lắc đầu nguây nguây:

"Không nha, mẹ về nhanh nhanh đi. Ngày nào con cũng nhìn thấy bà cô dở hơi đến làm phiền ba hết ý."

Mộ Vân buồn cười nhìn Lục Hàn:

"Bà cô dở hơi?"

Thằng bé gật đầu lia lịa:

"Đúng á mẹ. Cái gì mà nhị tiểu thư của Lam thị, cái gì mà sau này sẽ thành Lục phu nhân. Con chỉ muốn mẹ mau về đi để bà cô đó hết ảo tưởng."

Nghe Lục Hàn nói vậy Mộ Vân biết thằng bé nói ai, cô xoa đầu con trai:

"Vậy con giúp mẹ vài tháng nữa, sau khi xong việc mẹ sẽ quay lại. Đến khi mẹ quay lại, đừng để mẹ phải nhìn con trai và chồng mình bên người khác nha."

Lục Hàn hùng hực khí thế:

"Được, Hàn nhi sẽ giúp mẹ."

Đúng lúc này từ xa vang lên tiếng gọi của Lục Tử Dạ:

"Hàn nhi, con đâu rồi?"

Nghe tiếng gọi của ba, Lục Hàn nhanh nhanh chóng chóng đứng dậy. Nó hôn chụt lên má Mộ Vân:

"Bye mẹ yêu, con lại chỗ ba đã."

Mộ Vân gật đầu:

"Được rồi đi cẩn thận, có gì mẹ sẽ liên hệ với con. Nhớ không được nói gì với ba con nhé."

Lục Hàn chào kiểu quân đội với Mộ Vân:

"Tuân lệnh."

Rồi cái bóng nhỏ chạy nhanh ra chỗ Lục Tử Dạ, tiếng nói vang xa:

"Con đi đâu vậy?"

"Con ra kia ngồi với cô xinh đẹp."

Phải cẩn thận nghe chưa. Đừng đi xa quá, được rồi chúng ta vào trong nào con trai."

Nhìn bóng người đi dần vào phía trong, trên mặt Mộ Vân nở lên nụ cười nhẹ, cô sẽ sớm lấy lại những gì thuộc về cô.

Mộ Vân tho thẩn nhìn ra xa xăm, cô nhớ lại chuyện cũ lúc trước mà thôi. Trước kia khi có thai Hàn nhi, vì theo sở thích của cô mà Lục Tử Dạ đã mua một căn nhà gần biển để cô có thể hàng ngày ngắm biển, cô không biết căn nhà đó bây giờ còn hay không nữa. Cứ tối tối Lục Tử Dạ lại dẫn cô dạo biển, để tinh thần cô thoải mái. Nhưng vì sự xuất hiện của Lam Thi mà làm đảo lộn cả lên, cô vẫn còn nhớ câu nói của Lam Thi khi cô đồ phát súng cho Lục Tử Dạ:

"Mộ Vân, vai trò Lục phu nhân của cô đã hết. Sau này, tôi sẽ thay cô vào đó và sẽ yêu thương con cô như con tôi."

Nghĩ đến đây, Mộ Vân không kìm nén được mà nắm chặt tay lại:

"Lam Thi, 5 năm xa gia đình tôi sẽ cho cô nếm đủ không thiếu một ngày."

~còn tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Cuộc vui nào rồi cũng phải tàn, nhìn Lục Tử Dạ và Lục Hàn lên xe trong lòng Mộ Vân nổi lên sự chua xót. Gặp nhau nhưng không thể nhận nhau, đây là nghịch lý gì? Có lẽ cô phải đẩy nhanh tiến độ để có thể về bên tổ ấm của mình.

Thượng Hy bước đến, lên tiếng:

"Buồn vậy. Vừa gặp người nhà còn gì."

Mộ Vân nhàn nhạt:

"Gặp nhưng không được nhận nhau. Có lẽ như anh."

Thượng Hy cười phá lên:

"Anh đây đang hoang gặp nha."

Mộ Vân không đáp, Lãnh Phong đi ra:

"A Tu đợi em ngoài cửa. Đây là trận quyết định, bọn anh đợi tin của em."

Mộ Vân gật đầu:

"Em sẽ không làm hai người thất vọng."

Rồi cô xoay người ra ngoài

Nhìn Mộ Vân đi ra ngoài, Lãnh Phong lên tiếng:

"Cô ấy làm được chứ?"

Thượng Hy gật đầu:

"Có A Tu bên cạnh và Tư Hàng yểm trợ rồi. Đừng quên sau lưng tiểu Vân còn tôi và ông."

Lãnh Phong trầm ngâm:

"Dù sao lần này cũng là làm có lợi cho Lục thị. Chúng ta coi như tích đức cho con cháu."

Thượng Hy cười nhạt.

Trên đường về, Lục Hàn có vẻ rất vui, thằng bé cười suốt. Lục Tử Dạ vừa lái xe vừa hỏi nó:

"Hôm nay con có vẻ rất vui."

Lục Hàn gật đầu:

"Vâng, nhưng con sẽ không nói cho ba biết đâu."

Lúc này nó đã hứa với mẹ, là từ giờ cho đến khi mẹ quay về, nó sẽ không nói với ai về chuyện này nhất là ba. Nhìn con trai lú lo suốt đường về, mặc dù rất thất vọng nhưng anh cũng không hỏi. Thằng bé giống anh nhất là ở chỗ đã không muốn nói cho dù hỏi như thế nào cũng không nói. Và anh rất tôn trọng quyết định của thằng bé, nếu nó muốn nói thì không cần hỏi nó cũng nói với anh.

Vừa về đến Lục gia, điện thoại của Lục Tử Dạ vang lên. Nhìn số điện thoại Lục Tử Dạ nhú mày, anh quay lại nói với Lục Hàn:

"Con vào nhà trước đi. Lên thay đồ rồi ngủ đi nha. Muộn rồi!"

Lục Hàn mỉm cười, gật đầu:

"Vâng, ba ngủ ngon."

Rồi thẳng bẻ đi vào nhà, lúc này Lục Tử Dạ mới nhận điện thoại:

"Alo, tôi đây."

"Lục tổng, tôi điều tra được 5% Lam thị do Trương tiểu thư nắm."

Nghe thư ký nói vậy, Lục Tử Dạ nhú mày thật sâu:

"Trương Huyền cầm 5% cổ phần Lam thị?"

Thư ký chắc chắn:

"Đúng vậy ạ. Bây giờ tính sao Lục tổng?"

Lục Tử Dạ nhàn nhạt lên tiếng:

"Ngày mai đối đầu chúng ta sẽ rõ, Trương Huyền là bạn hay thù. Bây giờ cứ chuẩn bị như tôi dặn."

Thư ký đã đi theo Lục Tử Dạ mấy năm nay, nhưng thâm tâm sâu như biển của sếp thì không ai đoán được. Cách tốt nhất là cứ theo ý sếp mà làm, nếu họ còn muốn nhận thưởng.

Tắt điện thoại, Lục Tử Dạ rơi vào trầm ngâm:

"Tại sao Trương Huyền lại lấy 5% của Lam thị? Trương Hy và Lãnh Phong không lẽ không nuôi được cô ta?"

Bước vào nhà, Lục Tử Dạ không đi lên phòng mình mà anh đi vào căn phòng ở trong cùng của dãy. Căn phòng này, không ai được vào trừ anh ra. Bước vào trong phòng, ngồi xuống chiếc giường lớn trong phòng xung quanh phòng đều là hình ảnh của Mộ Vân. Lục Tử Dạ cầm tấm ảnh cưới của hai người trên kệ tủ, anh khẽ vuốt nhẹ gương mặt Mộ Vân trên tấm ảnh. Anh nở nụ cười có lẽ chỉ dành cho mình Mộ Vân:

"Vợ à! Hôm nay anh đã nhìn thấy một người giống em. Lúc đầu anh nhìn cô ấy, anh cũng bất ngờ lắm, nhưng rồi anh nhận ra dù như thế nào thì trong tim anh chỉ có mình em thôi."

Trong căn phòng này còn lưu giữ lại toàn bộ những gì thuộc về Mộ Vân, từ tranh ảnh, quần áo, túi xách, mỹ phẩm trước kia cô hay dùng.

Lục Tử Dạ nhắm mắt lại, dựa vào tường lâm lâm:

"Nếu năm đó, anh không mê muội, không bỏ bê gia đình, không bỏ rơi em. Thì chắc bây giờ, Hàn nhi sẽ không phải sống trong cảnh thiếu tình thương của mẹ. Cả đời này anh thiếu em một lời xin lỗi, thiếu Hàn nhi một người mẹ."

~còn tiếp~

Có ai thấy tội Tử Dạ không?

Ta là ta thấy tội quá trời nhưng lỡ phóng lao rồi ta đành theo lao

Đừng ai vì thương anh ý quá mà ném đá ta nha ~~~

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10-2

Vừa tắm xong,Mộ Vân nhận được điện thoại của Lục Hàn,cô bắt máy:

"Sao vậy con trai?"

Bên đầu dây bên kia oang oang tiếng của Lục Hàn:

"Mẹ thấy con siêu không? Tìm ra số điện thoại của mẹ."

Mộ Vân cười hiền:

"Mẹ biết con trai mẹ giỏi rồi.Nãy về ba có hỏi gì không? "

Giọng từ bên đầu dây bên này, nghe rất vui vẻ:

"Dạ không ạ."

Mộ Vân dỗ dành thằng bé:

"Được rồi,con ngoan ngủ đi nào.Mai đi học nữa."

Sau khi dỗ Lục Hàn ngủ rồi, điện thoại Mộ Vân lại rung lên có tin nhắn:

"Mai cô nhớ đến họp hội đồng cổ đông."

Mộ Vân trả lời rất ngắn gọn:

"Đã biết."

Cũng dễ hiểu, Mộ Vân cô đang cầm trong tay 15% cổ phần Lam thị, mà ngày mai Lam thị họp hội đồng cổ đông, cô không thể thiếu phần.

Sau khi từ trong phòng đi ra, Lục Tử Dạ đi về phía phòng của Lục Hàn,anh bước vào thấy thằng bé vẫn chưa ngủ liền hỏi:

"Sao còn chưa ngủ?"

Lục Hàn quay lại toe toét nhìn ba nó:

"Con chuẩn bị ngủ đây."

Rồi nó lon ton đi về giường,Lục Tử Dạ đắp chăn cho thằng bé xong liền nhẹ hôn lên trán con trai,nói:

"Từ mai ba bận hơn,sẽ ít chơi với con được.Nên ngoan ngoãn nghe lời đi Lục nghe chưa?"

Lục Hàn ngoan ngoãn gật đầu:

"Vâng,con biết rồi."

Nhìn ba đi ra ngoài,Lục Hàn xụ mặt lăm lăm:

"Hết mẹ bận,giờ ba bận."

Sáng hôm sau, từ trên xe oto bước xuống một cô gái đeo kính râm bản to che đi khuôn mặt của cô. Mặc bộ váy trắng tinh khôi làm nổi lên, dáng người mảnh khảnh của cô. Tất cả mọi người, nhìn thấy cô gái liền xuýt xoa " cô ấy thật đẹp". Lạnh nhạt lướt qua mọi người, Mộ Vân bước về phía phòng họp, mọi người cũng đã đến chỉ còn thiếu vài người nữa. Nhìn thấy Mộ Vân bước vào ai cũng ngỡ ngàng, họ nhìn nhau với ánh mắt muốn nói:

"Cô ấy không phải Trương Huyền,em gái của Như Ngọc sao? Lãnh Phong không phải rất thương vợ sao?Sao lại để em gái vợ đi làm như thế này?"

Mộ Vân nhìn thấy biểu cảm của mọi người cũng không tỏ ra bất mãn,cô cứ lạnh nhạt đi vào chỗ trống.Những người xung quanh,thấy cô đi qua mình liền cất tiếng chào:

"Trương tiểu thư."

Cô chỉ nhàn nhạt gật đầu,ngồi vào vị trí của mình đã chuẩn bị trước.

Một lúc sau Lam Thương dẫn đầu đi vào,bước theo sau là Lam Âu và Lam Thi và trợ lý của bọn họ.Thấy họ bước vào,tất cả mọi người bước vào cất tiếng chào:

"Chủ tịch Lam,tổng giám đốc Lam,phó tổng Lam."

Đứng đầu công ty đã đến, cuộc họp nhanh chóng được bắt đầu. Lam Thi lên trình bày dự án của mình, cô ta trình bày khá trôi chảy xong hết Lam Thương gật đầu hài lòng với cô ta. Mọi người bắt đầu tranh luận với nhau, ai cũng đồng ý với nó, bất chợt một giọng nói vang lên:

"Cô chắc bao nhiêu phần trăm là dự án này sẽ thành công? "

Mọi người xoay lại, thì thấy là Mộ Vân, Lam Âu cười như không cười hỏi:

"Cô Trương thấy chỗ nào không hợp?"

Mộ Vân chỉ vào dự án, không trả lời câu hỏi của Lam Âu, cô nhìn Lam Thi:

"Nếu như tôi không nhầm thì dự án này có sự tham gia của Thượng thị, Lục thị, Tiêu thị cùng tham gia! Cô chắc là nó sẽ thành công? "

Nghe Mộ Vân nói, ai cũng hoảng hốt cả ba công ty đó cùng tham gia dự án này sao? Vậy Lam thị sao có thể tranh với họ? Phó tổng của họ đang đùa sao?

Nhìn biểu cảm của mọi người, đúng là không ngoài dự đoán của Thượng Hy. Mộ Vân vẫn ung dung nhìn xung quanh, Lam Thi bây giờ bắt đầu hoảng, cô nhớ lúc đi dò hỏi thì cả ba công ty đó đâu có tham gia? Sao bây giờ lại tham gia rồi? Nhìn Mộ Vân như vậy làm Lam Thi nhớ tới người phụ nữ kia, cô ta luôn tự tin như vậy thật tức chết cô mà. Lam Thi lên tiếng phản ứng:

"Cô nói vậy có ý gì? Cô nên nhớ trong tay cô chỉ có 10% cổ phần của công ty thôi. Coi như là cổ đông bé nhất tại đây."

Lam Thi nói điều này đầy tự tin, vì cô ta có tới 15% cổ phần nhưng Trương Huyền thì chỉ có 5% mà dám lên tiếng phản bác sao?

Mộ Vân nhàn nhạt cười:

"Phó tổng Lam nói thiếu rồi 15% mới đúng. Tức là cổ phần của tôi bằng cô đó. Phó tổng giám đốc Lam."

Nghe vậy không chỉ Lam Thi sửng sốt mà toàn bộ cổ đông đều thần thò, gì chứ Trương Huyền nắm 15% cổ phần ngang ngửa phó tổng Lam?

Nếu vậy ai dám xem nhẹ Trương Huyền? Mọi người hít một ngụm khí lạnh, người chống lưng cho cô ta là ai? Tổng tài hai tập đoàn lớn Thượng thị và Tiêu thị những người không thể chọc vào

~còn tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Sau khi cuộc họp cổ đông chấm dứt, Lam Thi đuổi theo Mộ Vân:

"Trương Huyền."

Mộ Vân quay lại:

"Phó tổng Lam, có chuyện gì không?"

Lam Thi thở hồng hộc vì mệt, đáp:

"Tôi có chuyện muốn nói với cô"

Mộ Vân gật đầu:

"Được thôi."

Rồi cô vẫn đi trước ra ngoài, bước vào một quán cafe đối diện công ty, Mộ Vân ngồi xuống trước nhìn Lam Thi đang từ từ vào. Cô nhấn cho Thượng Hy một cái tin nhắn:

"Đã hoàn thành bước một. Chuẩn bị bước hai"

Xong cô cất điện thoại đi, Lam Thi cũng sang đến nơi:

"Cô nói như vậy trong cuộc họp là có ý kiến gì?"

Mộ Vân nhàn nhạt trả lời:

"Không muốn mất đi số tiền đã đầu tư."

Lam Thi nhúm mày:

"Cô có 15% cổ phần công ty Lam thị từ lúc nào?"

Mộ Vân hỏi vặn lại:

"Cũng như cô có 3% cổ phần Lục thị từ bao giờ?"

Lam Thi nghe vậy run rẩy hỏi lại:

"Sao cô biết chuyện này?"

Mộ Vân nghịch lý nước trước mặt, thả ra từng chữ:

"Đừng quên chủ tịch của Lục thị bây giờ và anh rể tôi có quan hệ như thế nào với nhau."

Nghe vậy Lam Thi run rẩy hỏi tiếp:

"Từ Dạ cũng biết chuyện này?"

Mộ Vân nhúm mày:

"Nghe thân thiết nhỉ? Cô nghĩ cô giấu được hay sao? Một cổ đông không bao giờ thấy mặt với con người như Lục Từ Dạ thì tìm hiểu ra là chuyện sớm hay muộn thôi."

Lam Thi thất thần, ai mà không biết Lam thị và Lục thị xưa nay vẫn cạnh tranh với nhau chứ. Nên lúc thu mua được 3% cổ phần Lục thị Lam Thi đã rất khổ sở, mà cũng không dám xuất hiện ở cuộc họp cổ đông của Lục thị. Bây giờ thì tốt rồi Lục Từ Dạ đã biết rồi, anh ta từng tuyên bố với truyền thống không hợp tác với Lam thị, không qua lại với người nhà Lam thị, tóm lại là Lục gia và Lam gia nước sông không phạm nước giếng.

Nếu để người ta biết được chắc chắn là ba sẽ nổi giận, Lam Thi cô có thể sẽ bị xóa khỏi danh sách thừa kế của ông nội, đặc biệt là Lam Kỳ cô ta sẽ lợi dụng cơ hội này để khiêu khích cô.

Nhìn sắc mặt của Lam Thi, Mộ Vân đứng lên nói:

"Tôi nghĩ chắc cô biết nên làm như thế nào. Tôi đi trước."

Trước khi đi ra ngoài, Mộ Vân quay lại:

"À quên! Thượng Hy và Lãnh Phong nhờ tôi chuyển lời tới cô, là tốt nhất tránh xe Lục Từ Dạ và Lục Hàn ra không..."

Mộ Vân dừng lại một chút lại tiếp tục nói với giọng lạnh lẽo:

"Họ sẽ lấy Lam gia nhà cô, để an ủi Mộ Vân dưới tuổi vàng."

Nói xong cô quay đi, không thèm nhìn biểu hiện của Lam Thi.

Ngồi trong quán một mình, Lam Thi tiêu hóa hết những điều Mộ Vân vừa nói, cô ta bắt đầu hoảng hốt:

"Không lẽ chuyện năm năm trước đã bị tìm ra gì rồi sao? Không thể nào chuyện lâu như vậy rồi mà? Không được mình phải hỏi anh hai mới được."

Lam Thi gọi cho Lam Âu xong cũng đứng lên ra về, cả hai không ai để ý đến sau bước tường phía trước có một bóng người khá quen thuộc với cả hai: Lục Từ Dạ.

Bước ra khỏi bức tường, Lục Từ Dạ nheo mắt nhìn ra cửa, anh nghĩ:

"Đây là trùng hợp hay sao? Sao Trương Huyền biết nhiều chuyện của Lục gia thế? Và còn biết khá rõ?"

Lục Từ Dạ trầm ngâm, hôm nay anh ra đây gặp khách hàng nhưng họ bận, anh đang chuẩn bị về thì vô tình nghe được cuộc đối thoại trên, chắc chắn là anh phải tìm hiểu thêm về cô gái tên Trương Huyền này rồi. Không chỉ ngoại hình giống Mộ Vân, cách nói chuyện cũng khá giống. Nếu Trương Huyền là Mộ Vân thì...

Nghĩ đến đây trong lòng Lục Từ Dạ lại có chút phấn khởi chút xúc động, anh gọi điện cho thư ký:

"Tôi Lục Tử Dạ đây."

"..."

"Tìm hiểu về Trương Huyền cho tôi."

"..."

"Phải tất cả."

"..."

"Được tôi về ngay."

Rồi Lục Tử Dạ nhanh chóng đi ra ngoài, trở về công ty. Nhưng tâm tình anh vẫn có chút kích động.

~còn tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11-2

Trong quán bar, một người đàn ông bước vào ánh đèn nhấp nháy chiếu lên người anh làm không ít cô gái trong quán bar phải đỏ mặt. Anh ta thu hết ánh mắt của mọi người trong quán, thong thả bước vào một cái bàn trong chỗ khuất. Ngồi xuống ghế liền lên tiếng:

"Hóa ra cậu trốn ở đây, làm mọi người nháo nhào đi tìm."

Người được hỏi thì không đếm xỉa đến, chỉ lẳng lặng uống rượu. Rồi anh ta lại lên tiếng:

"Có chuyện gì sao? Cậu uống nhiều quá rồi."

Người kia lắc đầu:

"Phong à, tôi không uống mấy."

Lãnh Phong khẽ nhấp môi:

"Tâm trạng không tốt?"

Lục Tử Dạ uống cạn ly rượu, nói:

"Nói thật đi, cậu và Hy giấu tôi điều gì?"

Lãnh Phong nhàn nhạt đáp:

"Sẽ cho cậu biết, nhưng không phải là bây giờ."

Lục Tử Dạ nhìn thẳng vào Lãnh Phong hỏi:

"Trả lời tôi. Trương Huyền là Mộ Vân?"

Lãnh Phong tập trung uống rượu, không đáp. Lúc này, Lục Tử Dạ tức giận thật sự. Anh túm cổ áo Lãnh Phong quát:

"Mẹ kiếp, hai người có xem tôi là bạn không? Có còn xem tôi là chiến hữu không?"

Lãnh Phong giật tay Lục Tử Dạ ra, trầm giọng:

"Vi xem cậu là bạn mới lo cho cậu, nếu không chúng tôi đã bỏ mặc cậu rồi."

Ngay lúc này, Thượng Hy bước vào. Mọi người đứng lên chào:

"Thượng tổng."

Thượng Hy gật đầu, anh bước vào chỗ khuất nơi Lục Tử Dạ và Lãnh Phong đang ngồi. Lãnh Phong lạnh nhạt lên tiếng:

"Chuyện này không phải chủ trương của tôi, là ý của tiểu Vân và Hy. "

Thượng Hy ngồi xuống:

"Hai cậu đang nói gì mà nhắc đến tôi? "

Lãnh Phong nhún vai:

"Cậu xấu quá, nên tìm cái để nói cho cậu có thể đẹp hơn mà không được. "

Thượng Hy liếc Lãnh Phong:

"Cậu nghĩ cậu đẹp sao? "

Rồi quay sang Lục Tử Dạ:

"Chuyện gì tôi cũng có thể nói với cậu hết. "

Lục Tử Dạ nghe vậy tâm trạng rất tốt, nhưng khi nghe câu sau của Thượng Hy thì mặt anh đen lại:

"Từ chuyện liên quan đến 5 năm trước và chuyện của Mộ Vân bây giờ. Chưa đến lúc cậu và mọi người biết. "

Lục Tử Dạ tức run người:

"Hai người các cậu... Tôi là chồng cô ấy, tôi muốn biết về vợ mình. "

Thượng Hy nhìn anh, lạnh nhạt đáp:

"Nếu cậu biết điều này từ 5 năm trước thì mọi thứ đã khác. "

Nghe câu này, Lục Tử Dạ ỉu xiu. Đúng nếu 5 năm trước anh không bị mê muội, không vì sắc đẹp mà quên mất rằng mình cũng có một gia đình đang đợi. Sẽ không đẩy Mộ Vân tới bước đường cùng như vậy, sẽ không làm cô tuyệt vọng như vậy. Tất cả là lỗi của anh, anh đáng chết, ngàn lần cũng không hết tội. Nhìn Lục Tử Dạ ngã ngồi trên ghế, Thượng Hy vỗ vai anh nói:

"Trong thời gian này, hãy xem như không biết chuyện gì cả. Mộ Vân cần thời gian, để hoàn thành công việc lần này. Hoàn thành xong cô ấy sẽ quay lại. "

Lục Tử Dạ nhìn Thượng Hy nói:

"Hãy hứa với tôi, đảm bảo an toàn cho cô ấy. "

Thượng Hy và Lãnh Phong gật đầu:

"Điều này chúng tôi chắc chắn. "

Lục Tử Dạ lao đảo đứng lên:

"Vậy được rồi, tôi về đây. "

Lãnh Phong nhíu mày hỏi:

"Tự về được chứ? "

Lục Tử Dạ cầm áo lên đáp:

"Tất nhiên là được. "

Lãnh Phong đưa Lục Tử Dạ ra ngoài, khi Lục Tử Dạ đi rồi, Thượng Hy gọi điện cho A Tu:

"Bảo tiểu Vân đẩy nhanh tiến độ đi, chuyện còn lại có tôi và Phong lo rồi. "

"... "

"Được tôi đợi tin cậu. "

Lãnh Phong quay lại:

"Cậu tính sao? "

Thượng Hy nhấp ngụm rượu:

"Đầy nhanh tiến độ. Không cái tên kia không đợi được mà làm loạn, lúc đó còn khó giải quyết hơn. "

Lãnh Phong gật đầu:

"Cũng phải. "

Cả hai trăm ngàn, họ đều muốn gia đình Lục Tử Dạ đoàn tụ, nhưng họ còn phải trải qua một cuộc đấu tranh sắp tới nữa. Qua được hay không đều do họ.

~còn tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Sáng hôm sau, Lục Tử Dạ bước xuống nhà thì thấy Lục Hàn đang hí hửng đi học. Anh thắc mắc hỏi:

"Sao vui vậy? "

Thằng bé hí hửng ra mặt:

"Hôm nay con... "

Đang định nói tiếp câu "sẽ được gặp mẹ" thì thằng bé nhớ đến việc hứa với Mộ Vân, nó lại mỉm cười sủa:

"Rất vui. "

Lục Tử Dạ thấy điều khác lạ của con trai, liền hỏi:

"Không nói với ba được à? "

Lục Hàn đeo balo nhỏ xịu lên vai, thằng bé lắc đầu:

"Chưa phải lúc ba biết. "

Rồi nó chạy đến, hôn nhẹ lên má ba nó:

"Bye bye ba. "

Hàng ngày việc đi học của Lục Hàn có tài xế riêng đưa đi, nên Lục Tử Dạ không bận tâm lắm. Anh nhìn theo bóng con trai, nghĩ thầm:

"Nhóc con, đến con cũng muốn giấu ba sao? "

Nhưng anh vẫn mỉm cười bước xuống dùng bữa sáng rồi đến công ty.

Lục Hàn đến chỗ hẹn với Mộ Vân, là quán kem ngay cổng trường cậu bé. Cậu bé chạy vào quán kem, nhìn quanh một hồi nó chạy lại bên cửa sổ sát trong. Mộ Vân thấy con trai liền vẫy vẫy tay để thằng bé thấy:

"Bên này bảo bối. "

Lục Hàn chạy lại, líu lo:

"Mẹ, con đến muộn. "

Mộ Vân xoa đầu con trai:

"Không sao, mẹ vừa đến. Con ăn gì không? "

Lục Hàn lắc lư chân:

"Ăn kem ạ. "

Cô gật đầu, gọi kem cho thằng bé, rồi cô quay sang:

"Sắp tới mẹ phải đi xa một thời gian, ở nhà ngoan nghe lời ba nghe chưa? "

Lục Hàn ịu xịu:

"Mẹ phải đi xa à? "

Thằng bé còn chưa được bên mẹ lâu mà, nó thật lòng không muốn tí nào. Mộ Vân mỉm cười:

"Lần này mẹ trở về, sẽ quang minh chính đại về Lục gia làm Lục phu nhân nha. "

Nghe thế mắt thằng bé sáng lên:

"Thật sao mẹ? "

Mộ Vân gật đầu:

"Mẹ lừa con làm gì? Thôi ăn nhanh còn đi học gần vào lớp rồi. "

Lục Hàn nhanh nhanh chóng chóng ăn, trước khi đi thằng bé hôn má Mộ Vân một cái:

"Con đi học đây. "

Cô gật đầu không nói gì, nhìn bóng thằng bé xa rồi Mộ Vân từ từ đeo kính lên bước ra ngoài. Bây giờ cô phải giải quyết xong một số việc, rồi còn về với chồng và con trai nữa không thể lơ đãng được.

Lục Tử Dạ đi đến công ty, anh đã nhìn thấy Lam Thi anh khẽ nhíu mày nhớ lại việc Thượng Hy nói tối hôm qua:

"Việc 5 năm trước có thể liên quan đến Lam gia và đặc biệt là Lam Thi. "

Nghĩ lại mặt Lục Tử Dạ lạnh đi vài phần, đi ngang qua cô ta thì anh "hừ" lạnh một tiếng. Cho dù cô ta có liên quan thì sao? Từ xưa đến nay, anh cũng chẳng ưa gì cô ta cả, nếu thật sự Lam gia và Lam Thi có liên quan đến chuyện 5 năm trước, được anh sẽ lấy cả nhà họ Lam để đền tội với vợ anh.

Hôm nay, Lam Thi mặc cái váy trắng trang điểm nhẹ nhàng, nhìn cô ta rất ngây thơ hồn nhiên ai nhìn vào cũng sẽ thích. Nhưng Lục Tử Dạ sao lại không nhìn thấu cô ta? Cô ta cố tình làm thế, để cho anh để ý cô ta. Lục Tử Dạ lướt qua cô ta đi vào thang máy chuyen dụng, anh chẳng thừa thời gian cho cô ta. Thấy Lục Tử Dạ đi qua mình như không khí, Lam Thi chạy theo:

"Tử Dạ... Tử Dạ... đợi em! "

Lục Tử Dạ như không nghe thấy, bình thản bước vào thang máy. Lam Thi chạy lên chắn trước mặt anh:

"Tử Dạ. "

Lục Tử Dạ nhìn cô ta không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn cô ta. Lam Thi liếm môi nói:

"Em... Em... "

Anh nhíu mày:

"Chuyện gì, tôi không có thời gian. "

Lam Thi ngược lên nhìn anh, cô run run đáp:

"Em có thai rồi. Là con anh. "

Lục Tử Dạ nhếch mép cười nhạt:

"Chắc gì đã là con của tôi? Nếu tôi nhớ không lầm thì lúc đó tôi say khướt, không biết gì thì sao có thể làm cô có bầu? "

Lam Thi đánh mặt, run rẩy đáp:

"Anh không tin em? "

"Sao có thể tin cô được, bao nhiêu người đã ngã dưới váy của nhị tiểu thư Lam gia đây? "

Từ sau, có một tiếng nói trong trẻo vang lên, cả Lam Thi và Lục Tử Dạ quay lại thì thấy Mộ Vân và Lãnh Phong đang đi đến. Lãnh Phong khẽ gạt đầu với Lam Thi coi như phép lịch sự tối thiểu anh dành cho cô ta, còn Mộ Vân trực tiếp bỏ qua cô ta. Cô đưa tập tài liệu trong tay cho Lục Tử Dạ:

"Thượng Hy bảo tôi đưa cái này cho anh. Anh ấy bảo đây là thứ anh cần, bắt tôi đưa tận tay anh. "

Nói xong cô không quên lăm bảm:

"Thật là phiền, không đến còn bắt em đưa đến. Thượng Hy chết dẫm. "

Lãnh Phong gõ nhẹ đầu cô, trên mặt Lục Tử Dạ cũng nổi lên nụ cười, chỉ có Lam Thi đành mặt lại. Cô ta thầm oán trách:

"Sao mình làm gì liên quan đến Lục Tử Dạ cô ta cũng phá hết thế này. "

Lục Tử Dạ lên tiếng:

"Đã đến đây thì hai người lên văn phòng tôi uống với tôi tách trà, không tên Thượng Hy kia lại bảo too bạc đãi. "

Lãnh Phong và Mộ Vân không ý kiến, hai người rất tự nhiên đi vào thang máy chuyên dụng của anh. Rồi anh quay sang nói với Lam Thi:

"Từ sau không cần đến tìm tôi, tôi cũng không nhận nó đâu. Trong mắt tôi chỉ có Hàn nhi là con thôi và cũng chỉ có Mộ Vân là vợ thôi. "

Không đợi cô ta nói gì Lục Tử Dạ đi nhanh về phía thang máy, anh không muốn phí thêm thời gian cho cô ta tí nào.

Nhìn bóng lưng Lục Tử Dạ, Lam Thi run lên bần bật, cô ta cứ đứng đấy cho đến khi điện thoại cô ta vang lên:

"Alo"

"... "

"Được em đến ngay. "

Rồi cô ta rời đi, nhưng không hề biết từ khi cô ta ra khỏi Lục thị thì đã có người luôn theo sát cô ta.

~còn tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12-2

Lam Thi đến chỗ hẹn, Lam Âu đã ngồi đấy cô ta liền chạy vào:

"Anh hai. "

Lam Âu ngược lên nhìn em gái, khẽ nhếch mép:

"Lại đi gặp Lục Tử Dạ? "

Lam Thi cũng chẳng giấu giếm làm gì, cô ta ngồi xuống đối diện Lam Âu gạt đầu:

"Đúng vậy, em còn gặp cả Lãnh Phong và Trương Huyền nữa. "

Lam Âu cau mày:

"Trương Huyền đến Lục thị làm gì? "

Lam Thi nhún vai:

"Ai biết được cô ta, thấy bảo đến đưa cái gì đó giúp Thượng Hy. "

Lam Âu trầm tư không nói gì, lát sau anh ta lên tiếng:

"Chuyện kia anh bảo em làm đến đâu rồi? "

Lam Thi khuấy ly nước chanh, đáp:

"Xong rồi ạ, sao anh không thẳng tiến đối đầu với Lục thị? Mà phải vòng qua cửa kia? "

Lam Âu lắc đầu nhìn em gái:

"Em nghĩ Lục thị chỉ có một mình? "

Lam Thi mờ mịt nhìn anh trai:

"Chứ còn gì ạ? "

Lam Âu nhếch mép cười:

"Sau lưng còn có sự chống lưng của Thượng thị, Tiêu thị và có cả Mạc Chính Từ-con người có hai thân phận không ai động vào được. Nếu chúng ta không đi đường vòng, thì anh chắc chắn chuyện năm năm trước sẽ bị họ lật lại. Nếu nó xảy ra em nghĩ xem chúng ta sẽ sao? "

Lam Thi run run người, cô ta lắc đầu:

"Không thể, để chuyện năm năm trước lộ ra. "

Bây giờ Lục Từ Dạ đã rất ghét cô ta rồi, nếu để chuyện năm năm trước lộ ra thì... Cô ta không dám nghĩ tiếp, ngược lên nhìn anh trai, cô ta cắn môi nói:

"Nhất định không được để chuyện năm năm trước lộ ra. "

Lam Âu gật đầu:

"Tất nhiên, nhưng anh còn cần em giúp anh một việc nữa! "

Lam Thi nhú mày:

"Liên quan đến Trương Huyền? "

Lam Âu khẳng khái gật đầu:

"Chính xác. "

Lam Thi nhìn thẳng anh trai mình, nói tiếp:

"Đẩy cô ta lên giường của anh? "

Lam Âu cười sáng khoái:

"Đúng chỉ em gái mới hiểu anh. "

Lam Thi cười lạnh nhạt:

"Anh thích Trương Huyền hay là muốn tìm hình bóng Mộ Vân trên người Trương Huyền? "

Lam Âu lạnh nhạt nói một câu:

"Thay vì nghĩ chuyện của anh, thì khuyên em hãy nghĩ cách làm sao tránh chuyện năm năm trước đi. Đừng quên chuyện đó liên quan trực tiếp đến em. "

Nói xong anh ta đứng lên, đi ra khỏi quán để một mình Lam Thi ngồi ngây người. Đúng Lam Âu nói đúng, điều quan trọng của cô là làm sao né chuyện năm năm trước bị lộ.

Khi Lam Thi còn đang rối loạn suy nghĩ, thì đoạn ghi âm vừa rồi đã được chuyển thẳng đến tay Lục Từ Dạ. Nghe xong đoạn ghi âm đa, nhiệt độ trong phòng lập tức giảm xuống âm độ. Cả Mộ Vân và Lục Từ Dạ đều lạnh mặt, chỉ có Lãnh Phong vẫn nhón nhờ ngồi uống nước trà vì anh ta biết giờ anh ta mà nói gì chỉ động cho hai người này phát hỏa. Lãnh Phong nhấn tin cho Mạc Chính Từ:

"Cảm ơn vì đã gửi đoạn ghi âm và thật sự tôi muốn bấm cạm rồi. "

Lát sau đối phương hồi âm:

"Không có gì, bấm tôi cậu dám? Tôi lại lỡ tay đẩy cậu đến chỗ chết sao? "

Lãnh Phong trả lời:

"Gửi lúc nào không gửi, gửi ngay lúc tôi ở đây. Giờ tôi phải chịu hai tầng băng trôi đây. "

Đối phương trả lời:

"Như kế hoạch còn gì? Phần tiếp theo của cậu, đừng nói với tôi cậu quên nhé? "

Đọc đoạn này Lãnh Phong sực tỉnh, chết cha hắn quên nhiệm vụ liền bon chen:

"Này tôi có ý kiến. "

Hai con người trầm mặc này giờ liền quay sang nhìn anh ta, Lãnh Phong cười cười:

"Sắp tới để tiểu Huyền đến nhà cậu được không Dạ? "

Mộ Vân nhăn mặt, Lục Từ Dạ thì cậu còn không được ý chứ, liền gật đầu:

"Cũng được, nhà neo người có thêm người cũng không sao. "

Mộ Vân lúc này lên tiếng:

"Nhưng... "

Lãnh Phong không sợ chết nói:

"Nhưng gì nữa em không thấy tên Lam Âu đang đánh chủ ý lên em? Anh và Hy không cạnh em mãi được, nên em ở nhà Dạ à bọn anh an tâm nhất. "

Mộ Vân liếc Lãnh Phong, thấp giọng:

"Là ý của ai? "

Lãnh Phong cười ngớ:

"Tình thế bất buộc mà ý của ai đâu? "

Mộ Vân hừ một tiếng, Lục Từ Dạ lại lên tiếng:

"Không sao đâu, cô về ở với bố con tôi cũng được, thằng bé có vẻ thích cô. "

Nhắc đến Lục Hàn thì Mộ Vân không kháng cự nữa, chỉ nhàn nhạt gật đầu. Thấy mọi chuyện xong rồi, Lãnh Phong đánh bài chuẩn:

"Thôi tôi về đây. "

Không đợi đáp lại, anh ta đã chạy mất. Mộ Vân nhăn mặt:

"Chạy nhanh hơn thỏ. "

Lục Từ Dạ ngồi xuống bàn:

"Cô về chuẩn bị đi, lát tan làm tôi vòng qua đón cô. "

Mộ Vân gật đầu:

"Được, vậy đi. Tạm biệt. "

Nhìn bóng dáng cô khuất sau cửa, gương mặt anh lại chuyển lạnh, nhắc điện thoại lên:

"Chèn ép Lam thị cho tôi. "

"..."

"Được. "

Hừ dám đánh chủ ý lên vợ anh, không phá tan Lam thị thì thật phí công anh ngồi ở ghế chủ tịch Lục thị.

Chương 13

Giờ tan tầm, Lục Tử Dạ đứng dưới sân khu chung cư nơi Mộ Vân sống đợi cô xuống. Tự nhiên anh cảm thấy hồi hộp như kiểu đến đưa cô dâu nhà mình về (=...=), anh tự chửi:

"Mọi ngày mày mạnh dạn lắm mà! Sao hôm nay lại run thế này. Cô ấy là vợ mày mà, run cái quái gì. "

Đúng một lúc thì, Mộ Vân đi xuống tay cầm vali tay đeo túi xách nhìn thấy bóng dáng cô, Lục Tử Dạ lật đật chạy lại:

"Đưa vali đây, tôi cất vào cốp xe cho. "

Mộ Vân không phản đối đưa vali cho anh, cất vali vào cốp xong Lục Tử Dạ lại chạy nhanh đến mở cửa xe cho Mộ Vân. Lúc này, Mộ Vân mới lên tiếng:

"Tôi tự có tay, anh làm như tôi là mấy cô tiểu thư bị nhốt trong nhà kính vậy! "

Lục Tử Dạ nghe vậy, anh nhỏ giọng:

"Trong mắt anh, em lúc nào cũng là cô tiểu thư nhỏ hết. "

Mộ Vân nghe không rõ hỏi lại:

"Anh nói gì? "

Lục Tử Dạ lắc đầu:

"Không có gì, tôi bảo đây là nhiệm vụ của cánh đàn ông mà. Cô đừng để ý. "

Mộ Vân gật đầu không nói gì ngồi vào ghế phụ, Lục Tử Dạ cũng không nói gì thừa nhanh chóng đi vào xe.

Ngồi trong xe, tâm tình Mộ Vân rất loạn không như vẻ bề ngoài của cô. Đã lâu rồi cô không ngồi chung xe với anh, sao cô lại không hiểu ý của Thượng Hy và Lãnh Phong cơ chứ. Hai người họ sợ cô sẽ xa cách với Lục Tử Dạ, nên mới bày ra cái trò dở hơi này. Xe bắt đầu chuyển bánh về hướng Lục gia, trên xe không ai nói với ai câu nào không khí trong xe rất khó chịu. Mãi cho đến khi, Lục Tử Dạ bất ngờ lạc tay lái đâm vào vệ đường, Mộ Vân hoảng hốt, cô bắt lấy tay lái của Lục Tử Dạ bẻ ngược lại để tránh cho xe va chạm với giải phân cách. Khi xe dừng hẳn lại, Mộ Vân quay sang nhìn Lục Tử Dạ thấy anh đang nhíu mày thật sâu trán thì đầy mồ hôi lạnh rơi xuống. Cô hoảng hốt lay anh:

"Lục Tử Dạ, anh bị sao vậy? "

Lục Tử Dạ lắc đầu:

"Tôi không sao, nghỉ một lát sẽ đỡ. "

Cô biết anh muốn giấu nên cũng không vạch trần, cô chỉ gật đầu:

"Vậy được, chúng ta đổi ghế. Anh đọc địa chỉ đi tôi lái cho, anh nghỉ ngơi đi. "

Mặc dù không muốn, nhưng Lục Tử Dạ dưới sự ép buộc của Mộ Vân đành phải sang ghế phụ ngồi. Trước khi Mộ Vân khởi động xe, Lục Tử Dạ vẫn không an tâm bảo:

"Hay em để tôi lái cho, còn chút nữa là về tới nhà tôi rồi. "

Nhưng đáp lại là cái nhìn sắc lạnh của Mộ Vân, làm cho Lục Tử Dạ khẽ rùng mình. Vẫn giống lúc trước, Mộ Vân giận anh ánh mắt sắc lạnh. Mộ Vân không hỏi nhiều, cô chỉ hỏi khu nhà Lục gia rồi an ổn lái xe. Còn Lục Tử Dạ vì con đau đột ngột đến, làm anh không chịu nổi mà túa mồ hôi lạnh ra. Dần dần Lục Tử Dạ mê man, thấy Lục Tử Dạ như vậy Mộ Vân đáp ga nhanh chóng về Lục gia.

Đến cổng, di Châu đã chạy ra vì ban nãy Mộ Vân dùng điện thoại của Lục Tử Dạ gọi cho di Châu. Vừa dừng xe Mộ Vân nhảy xuống, nhanh chóng chạy đến đỡ Lục Tử Dạ xuống xe dưới sự trợ giúp của di Châu liền đưa Lục Tử Dạ lên tầng. Bác sĩ tư nhân cũng được gọi đến rồi, trong lúc đợi bác sĩ khám cho Lục Tử Dạ thì Mộ Vân mở cốp xe ra lấy vali. Trước đó, được lệnh của cậu chủ nên phòng của Mộ Vân đã được dọn dẹp xong. Di Châu đi đến nhận vali từ tay Mộ Vân, nói:

"Trong tiểu thư, mời cô theo tôi lên phòng. Ban sáng cậu chủ đã dọn dọn phòng cho cô. "

Mộ Vân không nói gì chỉ gật đầu, lúc đi ngang qua căn phòng ở tầng trên-căn phòng cũ ngày xưa của cô và Lục Từ Dạ. Cô chần chừ mãi không đi chỉ nhìn căn phòng đó, đi Châu thấy cô cứ mãi nhìn căn phòng đó liền giải thích:

"Đó là phòng cũ của cậu chủ và cô chủ. Nhưng sau khi, cô chủ mất hai năm thì cậu chủ không cho ai vào đó. Kể cả Hàn nhi. "

Mộ Vân lúc này mới cất tiếng:

"Sau khi cô chủ mất hai năm? "

Di Châu gật đầu:

"Đúng rồi, cô có điều gì sao?"

Mộ Vân vội lắc đầu:

"Không có gì, thôi đi đưa tôi về phòng đi. Rồi còn qua xem Lục thiếu nữa. "

Di Châu không nghi ngờ gì, liền tiếp tục đưa Mộ Vân đi về căn phòng trên tầng hai. Nhưng Mộ Vân thì khác, ngoài mặt cô không có gì khác nhưng trong lòng cô lại rất loạn, nếu cô nhớ không nhầm. Thì cái sau hai năm đi Châu bảo, cũng là cái lần bất ngờ gặp anh trong quán bar và bắt đầu đi cô phải nhờ Thượng Hy giúp né anh. Rồi cũng vì lần ý mà mang lại bao nhiêu rắc rối cho Thượng Hy, tại sao lại lúc đó?

Bước vào phòng, cô thoáng giật mình vì nó vẫn là kiểu trang trí lúc trước tự tay anh trang trí vẫn bị cô chê là quê mùa. Tại sao hôm nay anh lại trang trí căn phòng này? Cô kinh hãi hỏi lại Di Châu:

"Có phải chúng ta đi nhầm phòng? "

Di Châu lắc đầu:

"Không nhầm, đây chính là phòng cậu chủ bảo để cô dùng khi ở đây. "

Mộ Vân gật đầu:

"Được rồi, đi sang xem Lục thiếu trước đi. Tôi thay đồ một chút rồi tôi sang. "

Di Châu gật đầu:

"Vâng tôi sang trước, cô từ từ rồi sang sau. "

Mộ Vân bước vào phòng, cô ngồi thụp xuống sau cửa. Mọi sự mạnh mẽ của cô đã tan vỡ khi nhìn thấy căn phòng này, có lẽ cô quá tự tin vào sức chịu đựng của mình. Nhưng khi nhìn thấy anh người toát mồ hôi lạnh khi ở trên xe, nhìn thấy căn phòng anh chuẩn bị cho cô, thì mọi sự mạnh mẽ của cô đều tan vỡ. Lúc này đây, cô cho phép mình được khóc vì cô đã không chịu được sự quan tâm này của anh. Cô cứ nghĩ mình sẽ mạnh mẽ hơn. Nhưng không đây chỉ là vỏ bọc mà thôi, khi gặp anh mọi vỏ bọc của cô đều tan vỡ cả. Cô ghét bản thân mình quá yếu đuối khi gặp anh, cô ghét cái vỏ bọc này làm cô không thể nhào vào lòng anh mà khóc. Cô ghét bản thân mình. Bây giờ cô phải làm sao?

~còn tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13-2

Tối đó, khi về đến nhà Lục Hàn bước vào nhà thì thấy Mộ Vân ngồi trước ghế sofa. Thằng bé ngỡ ngàng:

"Mẹ...? "

Mộ Vân đưa tay lên miệng, suýt nhẹ thì thằng bé đổi cách gọi:

"Cô Vân, sao cô ở đây? "

Mộ Vân mỉm cười:

"Mấy ngày tới cô ở đây, con không ngại chứ? "

Lục Hàn nhanh nhẩu chạy lại chỗ cô, nó ngồi cạnh cô:

"Dạ không ạ, con rất vui. "

Mộ Vân mỉm cười, xoa đầu thằng bé. Đúng lúc này, Lục Tử Dạ từ trên tầng xuống nhìn thấy cảnh này anh liền mỉm cười thầm nghĩ:

"Đã bao lâu rồi, mình không được nhìn cảnh này. Vợ ngồi ở phòng khách ôm con. Chắc cũng 5 năm rồi. "

Di Châu từ trong bếp đi ra mời:

"Mời cậu chủ, Trương tiểu thư và thiếu gia vào ăn cơm. "

Nghe vậy, hai người ngồi trên ghế sofa quay lại. Còn Lục Tử Dạ đi nhanh xuống bếp, che khuôn mặt đang đỏ bừng bừng của mình (==..=). Lục Hàn chạy lại, ôm chân ba mình:

"Ba ba, con nhớ ba. "

Lục Tử Dạ ôm con trai lên, nhìn thằng bé:

"Nhớ ba à? Thế mà về nhìn thấy cô Huyền là quên lấy cô ý. Quên ba con đang đứng đây. Mà bây giờ lại bảo nhớ ba! "

Lục Hàn ôm cổ ba mình, nó chu mỏ lên:

"Tại lâu rồi con chưa gặp cô Huyền mà, hihi. "

Lục Tử Dạ băng quơ hỏi:

"Có vẻ con khá thân với cô Huyền nhỉ? "

Lục Hàn gật đầu lia lịa:

"Đúng rồi, cô Huyền cũng thương con mà. "

Mộ Vân đứng sau không nói gì chỉ cười nhẹ, Lục Tử Dạ cũng không hỏi nữa. Bữa cơm hôm đó, Lục Hàn đặc biệt nói nhiều và ăn nhiều. Trong ánh mắt của Lục Tử Dạ hiện lên sự yêu thương, anh rất vui vì cả nhà ba người vui vẻ như thế này. Không giống như trước kia, hai ba con ngồi ăn cơm với nhau nhưng không ai nói với ai câu nào. Sau bữa ăn, Lục Hàn bị đuổi lên phòng chơi mặc dù thằng bé không muốn chút nào. Ngồi dưới nhà Mộ Vân băng quơ hỏi:

"Tại sao lại đặt tên thằng bé là Lục Hàn?"

Theo cô nhớ trước kia, cả hai đều muốn đặt lên là Lục Ninh Hàn tại sao lại thành Lục Hàn?

Lục Tử Dạ cười trừ, đáp:

"Trước kia, theo ý của mẹ thằng bé sẽ đặt là Lục Ninh Hàn. Nhưng khi thằng bé tròn 2 tháng, bất ngờ cô ấy xảy ra chuyện... "

Nói đến đây, Lục Tử Dạ chưa xót không nói lên lời. Sao anh có thể nói, do anh mà cô phải chịu uất ức chứ. Anh thấy bản thân quá hèn hạ, sao anh lại sa đà để bây giờ ngồi cạnh vợ mình mà không thể làm gì thế này.

Mộ Vân nhẹ đặt tay lên vai anh:

"Xin lỗi đã nhắc đến chuyện cũ của anh. "

Lục Tử Dạ khẽ lắc đầu:

"Không sao, tôi cũng phải đối mặt với chuyện cũ chứ. "

Mộ Vân đưa cho anh ly nước lạnh:

"Uống chút nước sẽ giúp anh tỉnh táo. "

Lục Tử Dạ nhận lấy, Mộ Vân cũng không nói gì nữa. Cô cũng không biết phải nói gì tiếp? Hỏi anh sống có tốt không? Không được, cô và anh ở hiện tại chưa thân đến mức đó! Thật rắc rối mà.

Như nhìn thấy sự bối rối của cô, Lục Tử Dạ nhẹ nói:

"Cuộc sống của hai ba con tôi, thì như cô thấy rồi. Chẳng có gì đặc biệt. "

Mộ Vân gật đầu:

"Anh không định đi bước nữa? "

Lục Tử Dạ chắc chắn lắc đầu:

"Không, tôi không nỡ nhìn thấy con tôi phải chịu cảnh mẹ ghẻ con chồng. Và tôi cũng không muốn phụ lời thề với tiểu Vân"

Mộ Vân gật đầu, không nói gì. Cô cũng biết lời thề đó là gì, có lẽ cần một thân phận khác để về với gia đình vốn dĩ thuộc về cô hay sao?

Sau lần nói chuyện đó, có vẻ như cả hai vẫn còn hay tránh mặt nhau. Trừ bữa cơm hay công việc cần gặp mặt chung còn lại hai người khá bận.

Mộ Vân thì bận đối phó với anh em nhà họ Lam

Lục Tử Dạ thì bận tóm gọn cả Lam thị

Dù bận nhưng cả hai vẫn hướng về nhau

Thế họ có về với nhau được không?

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Mộ Vân mở cửa bước vào, Lam Âu đã ngồi đợi cô từ trước. Cô vẫn không nóng vội, từ từ bước vào và khá chậm rãi ngồi xuống ghế đối diện. Tháo kính xuống, cô nhìn Lam Âu cất tiếng:

"Cậu Lam tìm tôi có việc gì? "

Lam Âu nhìn cô bình thản ngồi xuống, anh ta nở nụ cười nhạt:

"Cô Trương có vẻ rất nhẹ nhàng. "

Mộ Vân vẫn bình thường như trước:

"Anh Lam cần tôi chứ tôi thì đâu cần anh?"

Lam Âu cười đầy tán thưởng:

"Đây là lý do tôi đề cao cô Trương. Rất thẳng thắn. "

Mộ Vân cười nhạt, nhưng trong lòng cô rất khinh bỉ kiểu nói chuyện như thế này rất nhạt nhẽo. Rồi cả hai im lặng, Mộ Vân không lên tiếng Lam Âu thì cứ nhìn Mộ Vân cũng không nói gì. Đúng lúc này, cửa lại mở ra lần nữa người bước vào là Lục Tử Dạ và Minh Kha. Lam Âu nhìn thấy Lục Tử Dạ, anh ta liền đứng dậy chắn tầm mắt của Lục Tử Dạ đi. Nếu nhìn nghiêng từ phía Lục Tử Dạ, thì như kiểu Lam Âu và Mộ Vân đang hôn nhau. Minh Kha thấy thế liền vỗ người Lục Tử Dạ:

"Ê kia có phải Lam Âu và...? "

Lục Tử Dạ nhìn sang, anh cười khinh bỉ:

"Trò cũ rích, ai mà chả nhìn ra hần ta già bộ. "

Minh Kha cười, vỗ vai Lục Tử Dạ:

"Ra chào hỏi tí chứ? "

Lục Tử Dạ gật đầu:

"Chào hỏi tí cho phải phép nào. "

Rồi cả hai cùng đi ra, Mộ Vân thấy Lục Tử Dạ và Minh Kha đi ra cô nhất thời hơi lúng túng. Nhưng nghĩ lại, cô cũng chưa làm gì sai nên không cần lúng túng. Khi ánh mắt của Lục Tử Dạ và Mộ Vân chạm nhau, anh nhìn thấy có chút lo sợ trong mắt cô. Không lẽ cô lo sợ anh sẽ giận vì chuyện này? Anh khẽ lắc đầu, anh hiểu cô như thế nào thì sao có thể giận cô được. Nhìn thấy vậy, Lam Âu lên tiếng:

"Tôi có mời hai người đến ngồi sao? "

Lục Tử Dạ ngồi xuống bên cạnh Mộ Vân, Minh Kha thì ngồi bên cạnh Lam Âu. Lục Tử Dạ khoác tay lên ghế của Mộ Vân, nhàn nhạt đáp:

"Tôi không đến đây vì anh, tôi nhìn thấy bạn tôi. Phải không Mộ Vân? "

Mộ Vân gật đầu:

"Có thể xem chúng ta là bạn. "

Lam Âu nhú mồm:

"Bạn? Hai người quen nhau? "

Lục Tử Dạ rất tự nhiên gác tay lên ghế của Mộ Vân, hất hàm về phía Lam Âu:

"Cô ấy hiện đang ở nhà tôi, có thể xem là quen biết rồi chứ cậu chủ Lam? "

Hai hàng lông mày của Lam Âu xoắn chặt lại, hất ta lên tiếng:

"Cô ấy ở nhà của anh? "

Lục Tử Dạ nhún vai không đáp, Mộ Vân thì cười nhạt như thừa thừa nhận. Nhìn vậy Minh Kha như sợ thiên hạ chưa đủ đại loạn nói:

"Mà Hàn nhi còn rất thích Trương Huyền nha. "

Khuôn mặt Lam Âu lúc này đã nổi gân xanh, tại sao ai mà anh ta nhìn trúng cũng bị Lục Tử Dạ cướp. Lúc trước là Mộ Vân bây giờ là Trương Huyền, anh ta không cam tâm. Lam Âu cất tiếng, nhưng lại có chút run run:

"Trương Huyền, tối nay đi ăn tối với tôi chứ? "

Mộ Vân đăm chiêu:

"Tối nay sao. Hmm. "

Lục Tử Dạ cất ngang:

"Tối nay, cô quên là cô có hẹn với Hàn nhi sao? "

Cả Lam Âu và Mộ Vân ngơ ngác, Mộ Vân nghĩ:

"Có sao? Sao cô không nhớ nhỉ? "

Lam Âu thì khản trương đến độ ngồi không yên, lẽ như Trương Huyền không đáp ứng thì công sức chuẩn bị của anh đổ sông đổ biển hết. Minh Kha lại bồi thêm một câu:

"Đúng rồi, tôi có nghe Hàn nhi nhắc đến buổi hẹn tối nay với cô. "

Mộ Vân nhìn hai người đàn ông, sao buổi hẹn của cô mà họ còn rõ hơn cả cô thế này. Nhưng họ đã giúp cô tránh khỏi Lam Âu tất nhiên cô sẽ không từ chối. Mộ Vân gật đầu:

"Tí thì tôi quên cuộc hẹn với Hàn nhi, xin lỗi Lam tổng rồi tối nay tôi không thể nhận cuộc hẹn của anh. "

Rồi không để Lam Âu nói gì, cô đứng lên:

"Không còn việc gì nữa thì tôi xin phép đo trước "

Rồi cô quay sang Lục Tử Dạ:

"Anh không ngại trở tôi về nhà chứ? "

Lục Tử Dạ lắc đầu:

"Tất nhiên là tôi không ngại rồi, tôi cũng về nhà mà. "

Rồi anh nói lời tạm biệt Minh Kha nhanh chóng theo Mộ Vân trở lại xe.

Nhìn thấy kịch vui đã hết, Minh Kha đứng lên trước khi đi, anh nói với Lam Âu:

"Tốt nhất là anh tránh xa Trương Huyền ra, nếu như anh còn muốn ở lại đây. "

Rồi anh cũng đi thẳng, để lại một mình Lam Âu ngồi trong quán. Anh ta không cam tâm, tại sao anh ta luôn thua Lục Tử Dạ? Từ trước đến nay anh ta không thắng được Lục Tử Dạ trong bất cứ việc gì. Anh ta phải đòi lại những gì thuộc về anh ta. Trong ánh mắt Lam Âu nổi lên tia sát khí

~còn tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14-2

Sau khi rời chỗ đó, Mộ Vân lên tiếng:

"Sao tôi không nhớ tôi có hẹn với Hàn nhi?"

Lục Tử Dạ gãi đầu:

"Thì tôi giúp cô thoát khỏi tên hồ ly ý còn gì. "

Mộ Vân sâu xa nhìn Lục Tử Dạ:

"Tại sao lại giúp tôi?"

Lục Tử Dạ bối rối, không lẽ anh phải nói là vì anh không muốn cô đi với Lam Âu? Nhưng với tư cách hiện tại thì anh làm gì được nói thế. Nếu cô biết anh đã biết cô là vợ anh, thì lẽ đâu cô ôm cả Hàn nhi đi thì sao? Trong khi Lục Tử Dạ bối rối thì, từ đằng sau vang lên tiếng nói:

"Lam Âu rất nham hiểm tốt nhất cô nên tránh xa hắn ra là tốt nhất. "

Cả Mộ Vân và Lục Tử Dạ quay lại, Minh Kha đang ung dung đi ra. Lục Tử Dạ âm thầm thờ ra một hơi, cũng may có Minh Kha đỡ cho anh không thì anh cũng không biết sẽ trả lời cô như thế nào.

Mộ Vân híp mắt nhìn gai người đàn ông trước mặt, sao cô lại không nhìn ra Minh Kha đang nói đỡ cho Lục Tử Dạ. Nhưng cô cũng không vạch trần hai người, vì cô cũng cần lý do để rời khỏi đó. Cô thật sự ghét con người của Lam Âu xảo quyệt mưu mô.

Mộ Vân nhìn Lục Tử Dạ, cô lên tiếng:

"Hôm nay đón Hàn nhi về sớm được chứ?"

Lục Tử Dạ nhìn đồng hồ:

"Bây giờ gần trưa rồi, thôi để đầu giờ chiều rồi tôi sẽ đến trường đón nó. "

Mộ Vân gật đầu:

"Tôi cũng muốn đi đón nó. "

Minh Kha tự biết mà né đi, nhìn thấy vậy Lục Tử Dạ nhanh chóng lên tiếng:

"Hay tôi đưa cô đi ăn rồi đi đón thằng bé luôn, chắc nó vui lắm. "

Mộ Vân cũng không phản đối, vì đây là lần đầu tiên cô đi đón con với anh.

Rồi hai người lên xe rồi đi, nhưng cả hai không hề để ý ở gốc cây gần đó có một bóng người.

Sau khi dùng bữa trưa xong, Lục Tử Dạ lên tiếng:

"Hay chúng ta đi siêu thị, mua chút đồ ăn cho buổi tối được không?"

Mộ Vân đang nhìn điện thoại, nghe vậy cô nhẹ ngẩng mặt lên hỏi:

"Anh muốn đi? "

Anh gãi đầu, chỉ là anh muốn bên cô thêm một tí thôi. Bây giờ mà về là cô sẽ lên phòng cho xem, anh không muốn tí nào.

Mộ Vân nghĩ một hồi, cũng lâu rồi cô chưa đi mua đồ đi một tí cũng không sao. Liền gật đầu:

"Cũng được, tiện thể cô mua ít đồ. "

Thấy cô gật đầu, Lục Tử Dạ vui vẻ chạy xe đến trung tâm thương mại gần đó. Mộ Vân nhìn anh vui vẻ mà phì cười, cô cũng không hiểu tại sao anh lại vui vậy. Nhìn thấy Mộ Vân cứ nhìn mình, Lục Tử Dạ cười cười:

"Sao em cứ nhìn tôi vậy? "

Mộ Vân nhẹ nhàng lên tiếng:

"Chưa bao giờ thấy anh vui như vậy. "

Lục Tử Dạ vẫn như cũ tươi cười:

"Rồi em sẽ biết rõ tại sao hôm nay tôi vui."

Mộ Vân lười nói tiếp với anh, vì bây giờ cô hơi buồn ngủ nên đổi vấn đề:

"Bao lâu nữa sẽ đến trung tâm thương mại? "

Lục Tử Dạ nhìn xung quanh, rồi nói:

"Nhanh nhất là một tiếng nữa. "

Mộ Vân gật đầu, rồi cô ngả ghế rồi nhắm mắt lại lên tiếng:

"Khi nào đến nơi thì gọi tôi. "

Lục Tử Dạ dừng lại trước cửa trung tâm thương mại, rồi quay sang nhìn cô lúc cô nghỉ ngơi thật yên bình. Dù trước đây hay bây giờ, anh đều thích ngắm cô khi cô đang ngủ. Cô là một người thông minh, cô rất sắc sảo nhạy bén nhưng khi cô đồng ý về làm vợ anh. Lúc đó, anh rất vui và rồi vì sự cảm động bên ngoài anh dần đánh mất đi hạnh phúc gia đình của mình. Không còn niềm vui và sự hạnh phúc nữa mà chỉ còn tiếng cãi vã là sự lạnh nhạt của Mộ Vân.

Không biết mà xui quẻ khiến sao, Lục Tử Dạ lại tiến sát lại gần cô chỉ còn cách 1cm nữa, nhìn đôi môi đã rất lâu anh chưa được chạm vào. Bất chợt điện thoại của Mộ Vân vang lên, cô đột ngột mở mắt bốn mắt nhìn nhau. Sau vài giây giật mình, Lục Tử Dạ lùi lại ngồi bên ghế của mình anh bối rối lên tiếng:

"Tôi... Tôi... "

Mộ Vân ngắt lời anh, tiếp nhận điện thoại:

"alo"

"... "

"Vừa chạm mặt, không có gì khả nghi. "

"... "

"Được đã biết. "

"... "

"Sẽ nhanh chóng hoàn thành. "

"... "

"Được tạm biệt. "

Rồi cô nhìn Lục Tử Dạ, nhú mày:

"Này anh định làm gì? "

Lục Tử Dạ lúng túng:

"Tôi... Tôi... Có làm gì đâu. "

Mộ Vân mở cửa xe:

"Đến rồi anh không định xuống à? "

Anh cũng đi xuống, lăm bắm:

"Định gọi em xuống xe, mà em lại hiểu lầm tôi. "

Mộ Vân xoay lại nhìn anh, lặp lại:

"Hiểu lầm? "

Sau đó, Lục Tử Dạ im lặng luôn không nói gì nữa. Anh lẳng lặng đi sau cô bước vào trung tâm thương mại, ai cũng nhìn hai người. Đủ loại ánh mắt tia vào cô, ghen tị có, hâm mộ có, sùng bái có. Cô trực tiếp bỏ qua mọi loại ánh mắt cùng anh chọn đồ cho bữa tối.

~còn tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Bước vào khu bán rau, tự nhiên Mộ Vân đứng lại nhìn xung quanh một lát. Lục Tử Dạ nhìn cô khó hiểu:

"Có chuyện gì xảy ra? "

Mộ Vân nhìn Lục Tử Dạ, cô cảm giác có người đi theo mình nhưng thôi không muốn anh lo nên cô lắc đầu. Lục Tử Dạ cũng không để ý, anh tiếp tục chọn đồ. Đi một vòng quanh trung tâm thương mại, giỏ xe của hai người đầy ắp đồ là đồ. Mộ Vân nhìn giỏ xe, nghi ngờ quay sang hỏi Lục Tử Dạ:

"Anh tính mang cả siêu thị về? "

Lục Tử Dạ gỡ đầu, cười gượng đáp:

"Tại lâu không đi mua đồ, mua nhiều một tí còn dùng. "

Mộ Vân cũng hết cái để nói với anh, cô lên tính tiền thì lại bị Lục Tử Dạ tranh trả với lý do:

"Ai lại để phụ nữ trả bao giờ, để tôi. "

Người nhân viên không biết lại nghĩ họ là vợ chồng mới cưới, nên trêu:

"Chồng cô chiều cô thật. "

Mộ Vân lên tiếng:

"Anh ấy không phải... "

Chưa kịp nói hết câu, Lục Tử Dạ xem vào:

"Vợ tôi thì tôi phải chiều. "

Mộ Vân nhìn anh, khẽ nhún mày cô nghĩ:

"Tại sao anh ấy lại nói vậy? Không lẽ anh ấy biết mình là Mộ Vân? Không thể nào, không lẽ... "

Mộ Vân khec rùng mình với suy nghĩ của mình, cô xoay người đi về hướng nhà vệ sinh nói với Lục Tử Dạ:

"Tính tiền xong, anh ra xe đợi tôi. "

Rồi cô đi thẳng vào nhà vệ sinh, hắt nhẹ nước lên mặt cho tỉnh táo. Bất chợt một giọng nói vang lên:

"Sao ở bên cạnh anh ta, mà không thể nhận anh ta là chồng cô cảm giác như thế nào? "

Mộ Vân quay lại là Thương Kỳ, cô khẽ nhúm mày:

"Ý cô là sao? "

Thương Kỳ đi đến đối diện cô:

"Đừng giả ngu với tôi, Mộ Vân! Cô có thể quay mặt mọi người là em gái của Như Ngọc, nhưng không qua mặt được tôi."

Mộ Vân từ từ rửa tay, cô cũng chẳng sợ chuyện này bị lộ ra vì cũng sắp đến lúc cô xuất hiện trên danh nghĩa Lục phu nhân- Mộ Vân. Cô ngước mặt lên nhìn Thương Kỳ, lạnh nhạt nói:

"Sao cô muốn nói gì, Từ Dạ đang bên ngoài. Cô có thể ra tố cáo với anh ta. "

Nói xong không đợi Thương Kỳ nói xong, Mộ Vân xách túi đi ra. Lập tức bị Thương Kỳ kéo tay lại, móng tay của cô ta bấu vào da thịt cô khiến Mộ Vân khẽ nhúm mày:

"Tôi chưa nói xong ai cho cô đi? Hay cô có tật giật mình, sợ khi sự thật bại lộ thì Lục Từ Dạ sẽ không bên cô nữa? "

Mộ Vân giật tay mình ra khỏi tay Thương Kỳ, lạnh lùng lên tiếng:

"Cô bớt xem ba cái phim thần tượng nhảm nhí đi, cô nghĩ cách đó của cô sẽ làm tôi sợ sao? "

Thương Kỳ lúng túng, cô ta quên rằng trước khi về làm Lục phu nhân. Mộ Vân cũng từng làm mưa làm gió trên thương trường, không ai không biết Mộ tiểu thư tài năng và lạnh lùng như thế nào. Có thể nói cặp đôi Lục Từ Dạ và Mộ Vân, là cặp bài trùng trong giới thượng lưu. Có lẽ cô ta đã chọn sai cách thật, nhưng Thương Kỳ không thể thua Mộ Vân được. Cô ta vẫn tỏ ra nguy hiểm (=...=):

"Cô không tin tôi tung tin đồn cho báo chí? Rằng Mộ tiểu thư của chúng ta còn sống và sống dưới danh nghĩa Trương Huyền? "

Mộ Vân thật sự lười nói lại cô ta, cô chỉ nhún vai:

"Cũng tốt, kiểu gì tôi cũng phải danh chính ngôn thuận trở về mà. Cô đang giúp tôi đó, cảm ơn trước. "

Rồi cô xoay người đi thẳng ra ngoài, cô cũng không để tâm đến việc vừa xảy ra. Mộ Vân chắc chắn, nếu có làm sao thì Thượng Hy và Lãnh Phong không bỏ rơi cô. Việc của cô bây giờ là thực hiện nốt công việc đang dở, rồi sau đó về với gia đình thôi.

Ra đến bãi đỗ xe, Lục Từ Dạ đang đứng chờ cô có vẻ anh rất sốt ruột và chuẩn bị đi tìm cô đây mà. Mộ Vân mỉm cười, anh vẫn như thế chỉ cần động đến cô là anh đứng ngồi không yên. Nhưng thế tại sao năm năm trước anh lại...

"Trương Huyền! "

Tiếng gọi của Lục Từ Dạ đã kéo cô về với hiện tại, cô cười nhẹ với anh:

"Xin lỗi vì đã để anh đợi. "

Lục Từ Dạ mở cửa xe cho cô, anh lắc đầu:

"Không sao, chỉ là tôi lo lắng em bị sao thôi."

Mộ Vân lên xe ngồi, cô lắc đầu:

"Nhìn tôi giống dễ bị bắt nạt lắm sao. "

Lục Từ Dạ lắc đầu, anh đóng cửa xe lại rồi chạy sang bên lái. Bắt đầu lái xe đi, trên đường về anh ghé vào một tiệm thuốc Mộ Vân thắc mắc:

"Anh ghé vào đây làm gì? "

Lục Từ Dạ nhìn cô xong nhìn xuống tay cô, anh nhẹ nhàng bảo:

"Tay em bị thương rồi, ở đây đợi tôi. "

Nói xong anh mở cửa xe đi ra, còn Mộ Vân thì nhìn xuống tay mình. Cô nghĩ:

"Mình cũng quên mất vết thương trên tay, nó có gì quá đáng đâu nhì. Mà anh ấy cứ rồi lên. "

Một lát sau Lục Từ Dạ đi ra tay cầm một cái túi, đi vào xe anh bắt đầu băng bó vết thương cho cô. Vừa băng bó vết thương anh vừa lái nhai:

"Không cần thận gì hết, lỡ nó nhiễm trùng thì sao? "

Cô mỉm cười không nói gì, băng bó xong cả hai cùng đi đón Lục Hàn.

Đến công trường, Lục Hàn đang ngồi ở phòng bảo vệ chờ hai người. Nhìn thấy Mộ Vân và Lục Từ Dạ cũng đến, thằng bé rất vui với nó đây là điều vui nhất.

Rồi một nhà ba người cùng đi về chuẩn bị bữa tối.

~còn tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15-2

Sau bữa tối, Mộ Vân lên phòng Lục Hàn nói chuyện với thằng bé. Lục Hàn ngồi ngay ngắn trên giường, nó tròn xoe mắt nhìn cô. Còn cô thì buồn cười nhìn nó:

"Sao con cứ nhìn mẹ thế? "

Lục Hàn mỉm cười:

"Con cứ tưởng mẹ không về với hai ba con nữa, giờ mẹ về rồi con vui. "

Mộ Vân xoa đầu thằng bé:

"Ngoan, từ mai mẹ sẽ ra ngoài một thời gian. Ở nhà phải nghe lời ba và dì Châu. Xong việc mẹ sẽ về. "

Lục Hàn nghe thế lại tiu nghỉu:

"Mẹ vừa về mà, sao lại đi rồi. Hic"

Mộ Vân ôm thằng bé vào lòng:

"Ngoan, mẹ sẽ nhận về với hai bố con. "

Lục Hàn ngẩng lên hỏi cô:

"Mẹ về và lại về làm vợ của ba, làm mẹ của con chứ? "

Mộ Vân buồn cười hỏi lại:

"Thế như bây giờ không được sao? "

Lục Hàn lắc đầu:

"Như bây giờ cứ phải tránh ba, con mới được gặp mẹ. Không thích. "

Mộ Vân gật đầu:

"Được lần sau quay về, mẹ sẽ chính thức về nơi vốn thuộc về mẹ. "

Lục Hàn vui vẻ gật đầu:

"Vâng. "

Rồi Mộ Vân ôm thằng bé xuống giường, vỗ về nó:

"Con ngủ đi muộn rồi. "

Thằng bé chồm người dậy, hôn lên mặt cô:

"Mẹ ngủ ngon. "

An bài để Lục Hàn ngủ rồi cô mới đi ra ngoài, đúng lúc gặp Lục Tử Dạ từ thư phòng đi ra. Nhìn thấy anh, Mộ Vân lên tiếng:

"Gặp tôi một lát, tôi có chuyện muốn nói. "

Rồi cả hai đi ra ban công, Lục Tử Dạ yên lặng nhìn cô đợi cô lên tiếng. Không lòng vòng, Mộ Vân lên tiếng:

"Mai tôi có việc sẽ ra ngoài một thời gian, khi trở về tôi sẽ nói cho anh nghe một số chuyện. "

Lục Tử Dạ nhíu mày:

"Em phải ra ngoài thật sao? "

Anh không yên tâm tí nào, lần trước anh đã suýt mất cô rồi anh không muốn mất cô lần nữa.

Mộ Vân gật đầu:

"Đúng tôi phải ra ngoài, nhanh thì một tháng không thì phải hai tháng. Hoặc bất quá tôi sẽ không quay lại. "

Cô không rõ đi lần này có quay về được không, vì Lam Thi bắt đầu nghi ngờ cô và cả sự xuất hiện của Thương Kỳ ngoài tầm kiểm soát của cô. Mặc dù Thương Hy bảo sẽ ổn, nhưng cô vẫn không yên tâm. Sợ lần này đi lành ít dữ nhiều, cô không dám hứa với anh sẽ về cô sợ cảnh chia ly.

Lục Tử Dạ kích động ôm vai Mộ Vân, anh nhìn thẳng vào mắt cô gần từng tiếng:

"Hứa với tôi, dù em đi bao lâu cũng phải trở lại. Hàn nhi rất quý em, tôi không muốn nó trở về con đường lúc biết mẹ nó không còn. Hãy hứa với tôi. "

Không hiểu sao, nhìn vào mắt anh tự nhiên cô thấy có gì đó không đúng. Nhưng cô vẫn gật đầu:

"Nếu mọi chuyện trong tầm kiểm soát của tôi, tôi sẽ cố gắng về. "

Lục Tử Dạ chắc chắn:

"Chắc chắn em sẽ không sao. Tin ở tôi và Hy. "

Mộ Vân không nói gì chỉ gật đầu, bất chợt Lục Tử Dạ ôm cô:

"Để tôi ôm em một lát. "

Cái mùi hương này, đã bao lâu anh không ngửi thấy nó. Cái mùi từng khiến anh mê mẩn, cái mùi hương trên cơ thể cô cả đời này anh không thể quên. Dù như thế nào, anh sẽ cố gắng bảo vệ cô.

Sáng hôm sau, cô ra khỏi nhà rất sớm vì không muốn nhìn thấy Lục Hàn suốt mướt cô sợ mình không đi được. Đứng trên phòng ngủ nhìn cô ra khỏi công, Lục Tử Dạ gọi điện cho một người:

"Chính Từ, là mình. "

"... "

"Ừ, giúp mình một việc. "

"... "

"Cho người bảo vệ Mộ Vân 24/24 hộ mình. "

"... "

"Đừng giả vờ, mình biết hết rồi. Mấy người không phải giấu mình. "

"... "

"Được, có gì về cô ấy nhớ báo cho mình. "

"..."

"Tất nhiên là phá tan Lam thị rồi, thích đánh chủ ý lên người của mình à. Không dễ thế đâu. "

"... "

"Được, có đánh nhau sẽ gọi cậu đầu tiên"

"... "

"Được, tạm biệt. "

Xong anh trăm ngàn, rồi lại gọi tiếp cuộc thứ hai:

"Tôi, Lục Tử Dạ đây. "

"... "

"Đúng, chuẩn bị làm cho Lam thị không xoay mình được cho tôi. "

"... "

"Được"

"... "

Gọi xong cuộc thứ hai, anh xuống nhà thì Lục Hàn đang ngồi dưới nhà phụng phịu. Anh đi lại ôm thằng bé vào lòng:

"Sao thế. "

Thằng bé mếu máo:

"Cô Huyền đi rồi à ba? "

Lục Tử Dạ cười nhẹ:

"Ừ cô ấy sợ con quẩn cô ấy, nên cô vừa đi rồi. "

Lục Hàn cúi đầu xuống không nói gì. Lục Tử Dạ lại nói:

"Hôm qua cô ấy nói với con rồi mà, đúng không? "

Lục Hàn tròn mắt nhìn ba mình:

"Sao ba biết. "

Lục Tử Dạ sâu xa nói:

"Nếu không sao con biết là cô ấy đã đi. "

Lục Hàn mỉm cười:

"Ba à con đói. "

Thằng bé sợ ba sẽ hỏi hôm qua mẹ nói gì, nên tốt nhất đổi đề tài.

Lục Tử Dạ không bắt bẻ nữa, cả hai cùng vào ăn sáng.

~còn tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 16

Ngày hôm đó, truyền hình thông báo về sự sụt giảm tài chính và chứng khoán của Lam thị. Sau một đêm, tất cả cổ phiếu của Lam thị tụt dốc không phanh khiến tất cả cổ đông của Lam thị đều đứng ngồi không yên.

Tại phòng họp cổ đông của Lam thị, tất cả mọi người đều rất lo lắng. Chỉ có một mình Mộ Vân là bình chân như vại, không tí lo lắng nào cô vẫn ung dung tự tại. Một cổ đông nhìn thấy thế liền mất bình tĩnh lên tiếng:

"Trương Huyền, công ty đang gặp nạn. Sao cô cứ dửng dưng như không thể? Không lẽ cô không lo hay sao? "

Mộ Vân lạnh nhạt nhìn người vừa nói, cô từ từ lên tiếng:

"Bây giờ công ty như thế này, Đàm tổng bảo tôi phải làm gì? Ngài cũng có công ty riêng của mình mà? Sao ngài không nghĩ cách đi, nhào nhào lên thì tiền sẽ về với các vị sao? "

Đàm Huân ngượng ngừng nói:

"Ồ đây đâu phải mình tôi có công ty riêng, mọi người cùng nghĩ đi. "

Mộ Vân nhìn về ghế chủ vị, lạnh nhạt nhắc nhở:

"Lam tổng, mọi người đang cần một câu nói từ ông. Lên tiếng tí, cho mọi người yên tâm chứ ông. "

Lam Thương căng thẳng lướt qua mọi người, nặng nề lên tiếng:

"Có lẽ mọi người đều biết, công ty chúng ta đang gặp khó khăn. Theo chúng tôi điều tra thì là do Lục Từ Dạ, bên Lục thị dở trò. "

Nghe thế Mộ Vân bật cười:

"Lam chủ tịch thân mến, ông rồi quá hóa điên sao? "

Lam Âu đập bàn:

"Cô nói gì đó Trương Huyền. "

Sau ngày hôm đó, anh ta đã điều tra ra Trương Huyền đang ở chung nhà với Lục Từ Dạ. Mộ Vân vặn lại anh ta:

"Tôi nói chuyện với Lam chủ tịch, chứ tôi chưa hỏi đến anh mà Lam tổng? "

Nghe thế Lam Thương đành lên tiếng:

"Cô nói vậy là ý gì? "

Mộ Vân đặt sấp tài liệu lên bàn, cô đẩy về phía ông ta:

"Ông xem đi, tôi nhờ người tìm hiểu mà đã tìm ra cái này. "

Lam Thương xem xong, tức giận ném xuống đất:

"Khốn nạn thật. "

Rồi ông ta quay sang trấn an các cổ đông:

"Xin mọi người bình tĩnh, bên phía công ty sẽ có câu trả lời sớm nhất cho mọi người. "

Nghe xâu nói này, các cổ đông đã bớt đi sự lo lắng. Mọi người lục đục ra về, Mộ Vân ra sau cũng khi đi ngang Lam Âu. Cô đứng lại nhìn anh ta, cười một nụ cười rất nhạt cất tiếng mà chỉ có hai người nghe thấy:

"Mọi thứ chỉ mới bắt đầu. À quên chuyện năm năm trước, sẽ có ngày anh nhận lại không thiếu đâu. Nên cố sống nốt đi. "

Rồi cô hát cầm kiêu ngạo đi ra, với cô dù trong hoàn cảnh như thế nào vẫn luôn kiêu ngạo.

Lam Âu nghe thế, anh ta bất giác run lên lảo đảo:

"Chuyện của năm năm trước? Sao cô ta biết được. "

Đang mãi suy nghĩ, bất chợt bị sấp tài liệu ném vào người Lam Âu khó hiểu nhìn bố mình:

"Bố, sao bố ném con? "

Lam Thương quát:

"Mày xem việc tốt đẹp mày gây ra đi. "

Anh ta nhặt lên đọc, sau đó liền lấp bấp quỳ xuống trước mặt ông ta:

"Không phải con, bố phải tin con. Không phải con làm. "

Lam Thương chán ghét đập người đang quỳ ra:

"Tao cho mày một tuần để sửa sai, nếu không sửa được thì mày lập tức rời khỏi công ty. "

Lam Thi nhẹ nhàng khuyên bảo ông ta:

"Bố bình tĩnh đã, chẳng phải chúng ta còn con cò là Lam Kỳ bên công ty của Thượng Hy sao? "

Lam Thương gật đầu:

"Ta không quên, chỉ là nó chưa được ra mặt. Việc anh con làm, nó phải tự sửa sai. Không thể để người khác sửa giúp nó. Đây là bài học để nó nhớ. "

Rồi ông đứng lên đi ra ngoài, bên trong phòng họp còn hai anh em Lam Thi:

"Anh hai, anh làm kiểu gì để cô ta nắm được thóp thế? "

Lam Âu ôm đầu:

"Thật kỳ lạ, lúc đó tao làm rất cẩn thận. Sau năm năm, sao cô ta có thể tìm lại được chứ? "

Lam Thi đâm chiêu:

"Mà sao cô ta lại tìm làm gì? Cô ta là Trương Huyền, sao lại dính dáng đến Lục Từ Dạ? Em nhìn cách cô ta tiếp xúc với Lục Từ Dạ rất lạ. "

Lam Âu bình tĩnh:

"Đúng rồi, cô ta đang ở nhà Lục Từ Dạ. "

Lam Thi trợn mắt lên:

"Cái gì cô ta ở Lục gia? "

Lam Âu gật đầu:

"Được rồi, em ra ngoài đi. Anh còn việc phải làm. "

Lam Thi tức giận ra ngoài, còn Lam Âu thì gọi điện cho ai đó:

"Tam đại ca phải không ạ? "

"... "

"Xin lỗi vì làm phiền tam đại ca vào sáng sớm như thế này. "

"... "

"Đại ca giúp em một việc được không ạ? "

"... "

"Chuyện này không thể nói qua điện thoại."

"... "

"Vâng tối nay, chúng ta gặp nhau tí ạ. "

"... "

"Vâng lát em gửi địa chỉ cho tam đại ca. "

"... "

"Vâng ạ. "

Tắt điện thoại, anh ta thở ra một hơi. Coi như ổn, Lam Âu nở nụ cười mà quý:

"Lần này sẽ sạch sẽ. Haha"

~còn tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phức Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Chiều hôm đó, Mộ Vân đang trong phòng thí nghiệm của mình. Cô đang tìm cách để nhanh chóng kết thúc chuyện này sớm nhất, càng để lâu càng không ổn. Điện thoại cô vang lên:

"Tôi nghe. "

"... "

"Thật sao? "

"... "

"Cuộc hẹn mấy giờ? "

"... "

"Được lát em sang chỗ chị, hai chúng ta đến đó muộn hơn họ. "

"... "

"Em bảo Hạng Vũ làm sao để hắn, nói ra kế hoạch của hắn giúp chị. "

"... "

"Được tối gặp lại em. "

"... "

"Tạm biệt. "

Tắt điện thoại, Mộ Vân cười nhạt:

"Lam Âu, dám đánh chủ ý lên gia đình tôi à. Tôi cho anh biết tôi là ai, chuyện năm năm trước lần này chúng ta tính một thể. "

Cô đã vạch ra một kế hoạch, xong kế hoạch này cô sẽ ra nước ngoài một thời gian. Sau khi chuyện ở trong nước ổn cô sẽ về, nhưng lần này cô sẽ không đi một mình.

"Cộc... Cộc... Cộc... "

Tiếng gõ cửa làm Mộ Vân giật mình, cô vợ đóng giầy trên bàn gọn vào rồi lên tiếng:

"Ai đó. "

Bên ngoài giọng cô bé thư ký:

"Mộ tiểu thư, có Thượng tổng tìm cô. "

Mộ Vân đi ra bàn uống nước, ngồi xuống:

"Vào đi. "

Cạch-tiếng cửa mở ra Thượng Hy một thân một mõi đi vào, nhìn anh như thể Mộ Vân nhủ mảy:

"Bao lâu rồi anh chưa ngủ? "

Cô thư ký đi ra và không quên khép cửa lại, Thượng Hy lê thân vào anh thả người xuống sofa. Day day hai bên thái dương:

"Ba hay bốn ngày gì đó, anh không nhớ. "

Mộ Vân nghe xong cô quát um lên:

"Anh có bình thường không? Anh đi tìm con bé cũng ba năm nay rồi, anh muốn tìm đến bao giờ? Sao anh cứ cố chấp thế? "

Thượng Hy cũng mệt mõi lên tiếng:

"Thế sao em cứ cố gắng chấp niệm Từ Dạ?"

Cô thật sự cău với cái tên này, lúc người ta bên cạnh thì không giữ. Giờ người ta bỏ đi thì tìm kiếm, có điên không. Mộ Vân cũng không lý tiếp với anh ta, cô vào thẳng vấn đề chính mà cô định bàn:

"Em nhận được tin, Lam Âu muốn mượn tay Hạng Vũ để làm gì đó không hay cho Từ Dạ và Hàn nhi. "

Nghe thế Thượng Hy tinh táo lên rất nhiều, anh ta lạnh lẽo lên tiếng:

"Hắn dám động đến Hàn nhi, thì bước qua xác anh đã. "

Từ khi Lục Hàn ra đời, không hiểu vì sao Thượng Hy rất thương thằng bé. Nên Lam Âu đánh chủ ý lên thằng bé, coi như tự tìm chết rồi.

Mộ Vân lên tiếng tiếp:

"Em cần anh và mọi người, cùng em diễn một vở kịch. Sau khi diễn xong em sẽ mang Hàn nhi ra nước ngoài, một thời gian cho đến khi các anh xử lý ổn chuyện trong nước. Em sẽ về vị trí thuộc về em, anh thấy được chứ? "

Thượng Hy nhún vai:

"Đã cùng leo lên lưng cọp rồi, giờ cô có kêu anh xuống thì anh cũng chịu. "

Mộ Vân cười tươi, cô đi đến bàn làm việc lấy xấp giấy ban nãy đưa cho Thượng Hy:

"Đây là kế hoạch, anh và Phong đọc rồi làm theo là được à. Cùng lắm kêu cả anh Chính Từ giúp, em cũng sẽ nói với Hạ Du một tiếng. "

Thượng Hy nhận xấp giấy, anh đứng lên:

"Được, em cứ lo việc em cần. Còn lại để bọn anh lo cho. "

Sau khi Thượng Hy đi, Mộ Vân chuẩn bị cho cuộc hẹn tối. Đúng giờ Hạ Du qua đón cô, lên xe cô vẫn không quên trêu Hạ Du:

"Chính Từ cho em đi như thế này gặp Hạng Vũ à? Không ghen đó chứ. "

Hạ Du cười híp mắt:

"Chị này, bọn em giờ chỉ là bạn thôi. Anh Từ biết mà, anh ấy đâu có vô lý như trước đâu. "

Mộ Vân cười, cô nghĩ:

"Rồi mình cũng sẽ có được hạnh phúc bên gia đình, một chút nữa thôi. "

Đến nhà hàng, hai người ngồi sát với bàn mà Hạng Vũ và Lam Âu. Nhìn thấy Mộ Vân và Hạ Du bước vào chỗ ngồi, Hạng Vũ bắt đầu hỏi:

"Anh Lam đây có thể nói tôi nghe, kế hoạch của anh cho tôi nghe. Để tôi biết mình nên làm gì không? "

Lam Âu cảm tức lên tiếng:

"Tôi muốn tam ca giúp tôi bắt thằng bé con Lục gia. "

Hạng Vũ giả không hiểu hỏi:

"Tiểu thiếu gia Lục gia-Lục Hàn đó hả? "

Lam Âu gật đầu:

"Chính xác, tôi muốn tam ca bắt nó để ép Lục Tử Dạ buông tha cho công ty của nhà tôi. "

Hạng Vũ khẽ chạm vào cốc rượu, tay vẫn vờ ly rượu:

"Anh Lam tìm tôi chỉ để như thế? Nếu thế tôi không làm. "

Lam Âu thắc mắc:

"Tại sao? "

Hạng Vũ không nhanh không chậm nói:

"Thứ nhất, tôi và Lục gia không dính dáng không có chuyện gì xích mích. Thứ hai, cả nước này ai cũng biết Thượng Hy-tổng tài của Thượng thị cực chiều thằng bé. Giờ anh kêu tôi bắt nó, khác nào bảo tôi đối đầu với Thượng Hy. Thứ ba, Hạ Du-em gái tôi vừa lấy Mạc Chính Từ. Đừng bảo với tôi, anh Lam đây không biết quan hệ của bọn họ nhé. "

Lam Âu khó xử lên tiếng:

"Mong tam ca giúp đỡ, chứ tôi không biết phải nhờ ai. "

Hạng Vũ phát tay:

"Anh Lam cứ về đi, tôi cần suy nghĩ thêm. Sẽ có câu trả lời sớm cho anh Lam. "

Đã thế Lam Âu không thể ở lại, anh ta đã h đi về. Mộ Vân và Hạ Du cũng về trong im lặng, kế hoạch của Mộ Vân thì Hạng Vũ cũng biết rồi. Bây giờ tránh không để Lam Âu nghi ngờ, để hấn sập bẫy là được.

Lục Tử Dạ bước từ phía sau bức tường sát đó đi ra, anh ngồi xuống ghế đối diện Hạng Vũ:

"Tôi không tiện ra mặt, mọi chuyện nhờ anh. "

Hạng Vũ gật đầu:

"Coi như tôi giúp anh một lần, yên tâm mà đón vợ. Mọi chuyện có bọn tôi rồi. "

Lục Tử Dạ gật đầu.

~còn tiếp~

Giờ mới thấy nam9 xuất hiện à, từ đầu đến giờ toàn thấy Thượng Hy không à.

May quá nam9 lên sân

Bạn đang đọc truyện *Bước Qua Đau Thương: Vợ Quay Lại, Con Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.